

הילד חולם

מאת חנוך לוין
בימוי עמרי ניצן

הילד חולם

מאת חנוך לוין

בימוי עמרי ניצן
תפאורה ותלבושות פולינה אדמוב
מוסיקה מקורית יוסף ברדנשווילי
תנועה מירי לזר
תאורה קרן גרנק
ניהול מוסיקלי ונגינה אוהד בן אבי
ע.במאי רון גליק, רותם כרמלי

המשתתפים:

אולה שור-סלקטר האם
נעמה שטרית הילד
נורמן עיסא רב-חובל
רות אסרסאי אשה שנולדה לאהבה / אשת המושל
בן יוספוביץ' האב / פקיד הגירה
אסף פרי מפקד
אלכס קרול מפקד / מושל האי
שחר רז מושל האי / חייל
שלומי אברהם שותת דם / נער פיסח / "משיח"
ערן שראל המקנא בחיים / בטלן
אפשרת אינגדשט אשה נרדפת / נוסעת מנחמת /
ילד מת חווה
נמרוד דגן נוסע משולהב / ילד מת
הדר ברוך צופה מבוהל במוות / ילד שהתפורר לעפר
רוני מרחבי אשה מייבבת / ילד מת קצר רוח
רביב מדר איש נרדף / ילד מת צופה
ניל משען איש נרדף / ילד מת רגיש
זיו קלייר בעל הגיון / ילד מת וכחן
עידו חומסקי מלאך חייל נועז / שומר רציף
אליעד סודאי חייל שחוח-גב / שומר רציף
רון גליק חייל / מלח פיקח

קלרינט אבושה אטלנוב

עזרה בהקלטות רואי שוורץ

צוות טכני הקאמרי:

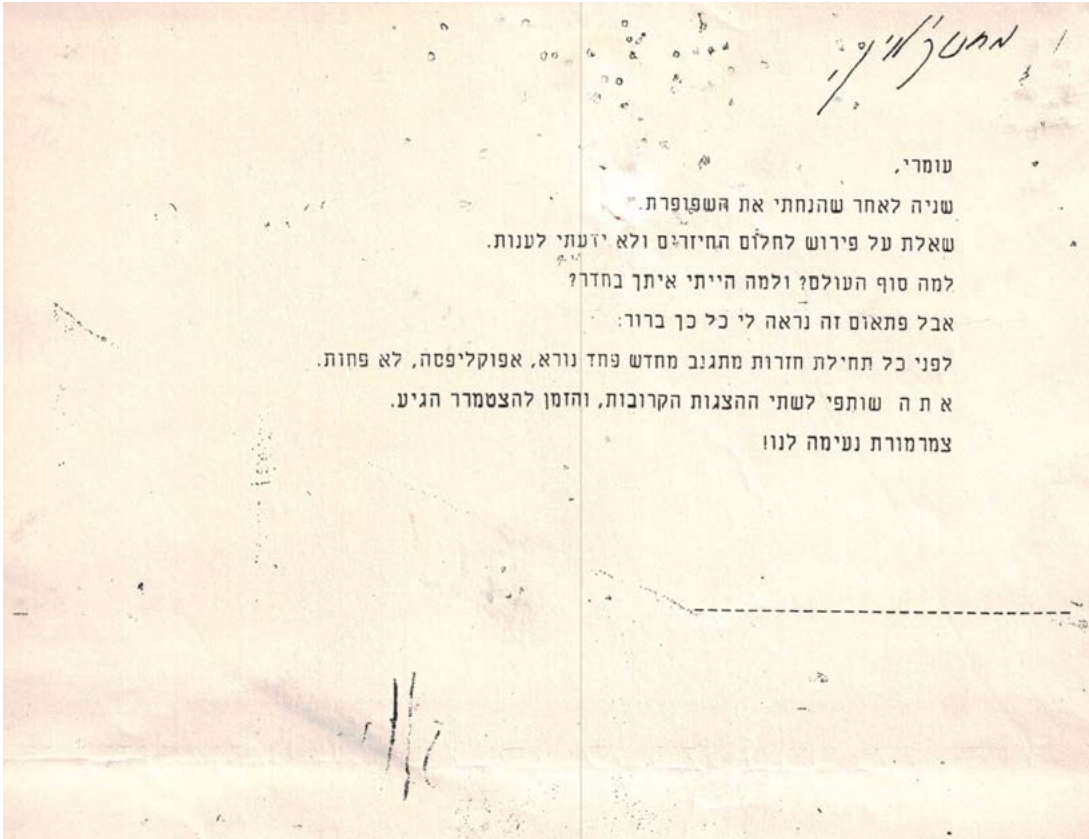
מנהלת ההצגה נאוה לוי, שרה אפשטיין
מנהל הבמה יניר בן יאיר, עידן תמנו
תאורן ניר להב
סאונד ברוך ביבס (רוקי)
פולוספוט דודי מלמד
הלבשה חנה נחמד, מיה לוי
אבזרים שי לויאן
איפור כל המחלקה
בניית התפאורה דודי בית מלאכה

הילד חולם

ב-13 במאי 1939, בעקבות מאורעות הדמים של "ליל הבדולח", יצאה מנמל המבורג שבגרמניה הספינה "סנט לואיס" כשעל סיפונה 936 פליטים יהודים בדרכה לקובה. רשויות ההגירה הקובניות סרבו לקבלם.

האנייה הרדופה החלה לנדוד מנמל לנמל בתקווה למצוא ארץ שתיאור לקלוט את נוסעיה. סיפור הספינה שהיווה את הבסיס לסרט "ספינת הארורים" שימש השראה מסויימת לחנוך לוין לכתוב המחזה "הילד חולם" (הסיפור הובא ע"י יצחק לאור בכתב העת "מטעם"). יצירת המופת של חנוך לוין היא מסע בריחה לארץ רחוקה, לעבר הלא נודע, מנוסה מעבר מאיים לעתיד מנחם. כשרונו של חנוך לוין באריגת שתי וערב של מצבים קומיים סאטיריים עם פיוט רב הבעה, מוביל לחוויה רגשית וחושית, העוסקת בצורה מפוכחת במהות הקיום האנושי. "הילד חולם" שכולו חמלה ואהבת אדם, הוא אחת מפסגות המחזאות הישראלית.

"הילד חולם" הוצג לראשונה בשנת 1993 כהפקה משותפת של הבימה, תיאטרון חיפה ופסטיבל ישראל, בבימויו של חנוך לוין. בשנת 2010 הועלה המחזה באופרה הישראלית, בבכורה עולמית, עם מוסיקה של גיל שוחט בבימויו של עמרי ניצן. האופרה הוצגה גם בפסטיבל ויסבאדן בשנת 2012.

צוות טכני הבימה:

מנהל במה איציק חיים
סגן מנהל במה שקד עמית
תפעול תאורה רונן צור
תפעול סאונד דפנה הרפז, רועי חביאן
תפעול תלבושות אינה אבוסטיביריס, עפרה אדרי
אביזרים אברהם פאפו
תפעול פיאור עינב וינשטיין, אווה אוסנה,
מירב בר נתן

מחלקות הייצור של הקאמרי להצגה זו:

תפאורה ובמה ג'קי חן, יואב ויס.
תלבושות ומתפרה הדס אבנרי, אביב רון, מיכאל צ'בן.
אבזרים אורלי שנברגר, נטשה מנטל, שרי גוליאט.
איפור רנה שפיר, לרה גולומב, מיכל שביט, מיכל
עשת, מיטל אייזנשטיין, אירה סימנובה, קרן וילנסקי.
פאות מלאני קפלן, לנה פרגמן, נטשה אוסמולובסקי,
טניה רוזנשטיין, אירנה סגל.

את השיר "הנה ימים באים"

הלחין פולדי שצמן עבור
ההצגה המקורית, 1993, הפקה משותפת
לתיאטרון הבימה ותיאטרון חיפה
במסגרת פסטיבל ישראל.
אנו מודים למשפחתו על הרשות
להשתמש בשיר בהצגה זו.

עריכת התוכניה רבקה משולח

עיצוב פרסום מכטינגר
צילומים ז'ראר אלון
תמונת השער Charles Gates Sheldon

הצגה ראשונה: 16.12.2018
משך ההצגה: כשעה ו-35 דקות

מן העיתונות על המחזה

המשיח הוא גנב שעונים עלוב

"...הילד החולם הוא הריקמה הפנימית, פיקציה שואפת לגאולה שהיא אשלייה. אין לדעת על מה חולם הילד. הוודאות היחידה היא האמונה בקיומו של החולם, והשאיפה להפוך את העולם להמשכו של החולם... המתח בין התשוקה האנושית הסאדו-מאזוכיסטית לתשוקת הגאולה הוא רק ציר אחד במחזה מורכב זה... כל יצירה של לוי היא שלב בקילוף שכבה של האני המוצג בחברה, ויצירותיו כולן מסמנות תהליך של קילוף כזה, עד לנקודת האפס של הקיום האנושי, משם אין לאדם ברירה אלא לחזור אל המעטפת החיצונית, מתוך ידיעה כואבת שאין אני אמיתי מוחלט, אלא רק תהליכים של גילוי עצמי. נראה ש"הילד חולם" נוגע בנקודת אפס כזאת..."

אמיר אוריין, 8 במאי 1993, העיר

עולם בלי חסד

"...הילד חולם של חנוך לוי הוא מחזה מוסר בלי אלוהים, גיהנום או כומר. מדובר בעיון פילוסופי ואוסף של אמירות פואטיות יפהפיות על הרוע. במרכז העיון ניצבת דמות ארכיטיפית של ילד, שהוא חזות התום, והתירוץ הטוב ביותר של עריצים בני כל הזמנים למלחמות חסרות מצפון. את הכל אנחנו עושים למען עתידנו ועתיד ילדינו - אומרים פוליטיקאים בני כל הגוונים ומכל האידיאולוגיות..."

אריאנה מלמד, 11 במאי 1993, מעריב

שירה על מות ילדים

"...המחזה הזה חוזר אל הנושא הלויני הבסיסי של העדר משמעות חיי האדם והעולם... מבחינת הסגנון התיאטרוני חוזר כאן לוי אל המחזות המיתולוגיים שלו ("יסורי איוב והזונה הגדולה מבבל) אלא שהוא ממקם אותם במציאות של המאה העשרים, של מלחמה, שואה, פליטים, ומעל לכל מוות. הוא מעלה כאן וריאציה נוספת של הוצאה להורג, שבה מתמקחים ללא הרף על החיים, אבל תמיד זה מיקח טעות, כי החיים שרירותיים, ומלאי חלאה ודם. אבל בהצגה הזאת מגייס לוי לתוך זה את מה שתמיד טענו כי חסר אצלו: חמלה.

הסוד הוא בהליכה אל הילדות. ברוב המחזות של לוי, עד כה, היתה הילדות מחוז מאושר שאילו מתגעגעים ואליו בורחים, ושם יש נחמה. כאן אומר לוי שהאושר שבילדות הוא אשלייה ושקר וכי הילדות היא אומללות וכאב ומוות, ואין גאולה במוות ואין גאולה מהמוות..."

מיכאל הנדלזלץ, 24 במאי 1993, הארץ

הילד כמשל

"...גם אם המילה אינה מוזכרת, רוחה של השואה מרחפת מעל המחזה... לוי זנח את האתוס הפולני אודות חתונות ושפיכות מוקדמות שהעסיק אותו במחזות האחרונים שלו, וחזר לזוועות האפיות בסגנון "יסורי איוב" או "הזונה הגדולה מבבל". אבל בניגוד לשני האחרונים, הזוועה המרוכזת כאן היא בעיקר פיוטית..."

איתן בר יוסף, 28 במאי 1993, עכבר העיר

חלומות וסיוטים

"...זאת מהות הכמיהה של המין האנושי. כיסופים אל ביטחון של אושר בלתי מושג, אבל יציב. שהחיים יהיו רגילים, שהכל ימשך כמו שהיה, ההורים והצעצועים וריח התבשילים מן המטבח, שהכל יהיה במקומו הרגיל. אלה תקוות לזמנים כתיקונם. אלא שהזמנים, מסביר לנו חנוך לוי, אינם כתיקונם. החלומות אינם שומרים על הילדים מפני הזוועות ומשמעות האובדן הצפונה בהן... אכן, חשים אנו היטב, האדמה רועדת מתחת למיטותינו. פרט לשלום - דבר לא יצילנו, לא אותנו ולא את יתר העמים הלוחמים. אי-הנחת שבחיים בשלהי המאה העשרים - מדוברת במחזהו של חנוך לוי בייסורי זוועה, ברוטאליות, תוקפנות, נדודים ומוות. חלום הילד ובטחון יציבותו, מתנפצים אל קיר מציאות מפלצתית, אל הצטרפותו, ביד אמו, אל גדודי הפליטים הנוודים, על סיפון ספינת רפאים,

שאינה מוצאת חוף מבטחים. איש אינו מוכן לקבל את הפליטים, לכל מקום צרות משלו, וזרם הפליטים גובר והולך. והמוות ודאי שאינו משובב נפש... די לפתוח עיתון יומי כדי להיווכח שחלום התום, היופי והאושר של הילד אבד עליו הכלח במציאות האדם המודרני..."

כרמית מירון, 16 ביוני 1993, זו הדרך

שיר על מות ילדים

"...בלי לומר את המילה "שואה" לוי מטפל במיתוס השואה ובמחיר ההישרדות בעולם חסר חמלה...זהו המחזה הפיוטי והמרוכז ביותר של לוי... במחזה מספר 25 שלו, האכזרי מכולם, הפיוטי מכולם, חנוך לוי כותב רקוויאם לאנושיות... תחנה לפני מה שנהוג לכנות שיא-הבשלות-של-היוצר, לוי לא מתעייף מן החיים ללא נחמה, לא מורח את הקושי הבלתי נסבל של הקיום באופטימיות...וכדרך לוי - שיר ענוג בסיום חותם את הזוועה."

שוש אביגל, 18 ביוני 1993, חדשות

על "הילד חולם"

מאז ומתמיד עסק לוי ברוע ובכיעור. למראה מחזותיו הקודמים התעוררה התמיהה מדוע על הכיעור להיות מלאכותי כל כך? מדוע מתמצות הדמויות תמיד בבחור עני ומכוער או ברווק נטול חן ורווקה גרומה, האם הרוע מתחיל ומסתיים בגוף, בפרוסטטה, באי הזיקפה, בחמדנות ובתאוותנות הבלתי מושגות, או שיש לו מימדים משמעותיים ועמוקים יותר? "הילד חולם" ממיר את הגיהנום הפנים-משפחתי, שהפך לבידור שיגרותי, בבמה מינה ומרתקת לאין שיעור. אין זו ההשפלה והנבזות הפרטית והקטנונית, אלא הרצח השרירותי והחסר כל מעצורים שהופך למנגנון אנונימי רב-עוצמה. אי מסירת מיקום ההתרחשות המדויק ואי מתן שמות לדמויות שעל הבמה, הופכת את המחזה לאלגוריה על חיי אדם, שהמוות וההשפלה בצורותיהם השונות אורב להם בכל פינה. העולם הלויני הופך לפוליטי משהוא ממקם את הרוע בדמויות מציאותיות: המפקד הרוצח את קורבנותיו, פקיד ההגירה השולט על גורלם של הפליטים המבקשים ממנו מחסה, או השליט המוכן לקלוט ילד פליט אך ורק לצרכי תעמולה - כלומר, לכסות על הדם הרב שידיו כבר שפכו. הוא מתמקד ברוע האמיתי, הממשי, זה אשר אין מטרתו לשעשע, כי אם להדהים ואף להחריד. זו אולי ראשיתה של כתיבה טראגית אצל לוי...העלילה יוצרת סבל שאינו מוטל בספק, אך מהדמות נמנע מלהשתהות בסבלה. פרט ללקוניות הנכפית עליה, דוחקת בה אף העלילה המהירה להתקדם הלאה מבלי להתיר לה להיות בודדה על הבמה ולו לרגע. הבמה במחזה זה לא הופכת למקום פרטי... הויתור על האיכות הבידורית במחזה זה מסיט לעיתים את השפה התיאטרונית מהבדיחה המבריקה אל הליריקה. במחזה זה עובר לוי לראשונה מהוקעת דמויותיו לתמיכה בהן, הגם שהתייצבותו מאחוריהן עדיין מהוססת ובלתי מפורשת:

"אני בוכה עליכם, הבאים מתוך הערפל / וחוזרים ונעלמים בו. אני בוכה על גורלכם ומשרטט אותו. / פניכם המתקרבות מספרות את סיפור האשלייה: אך כל הכשלון האנושי טבוע בעורפכם המתרחק."

היות שהברוטאליות המוצגת כאן היא אמיתית, אמיתי גם הצורך למחות נגדה. הנער המשורר שכתב שורות אלה קורע לאחר מכן את מחברתו ומשליכה לים. הליריקה והמחאה הישירה הם בגדר הבלחה מקומית בלבד, שכן לוי נמנע בעקביות מלערב את קולו הפרטי בתוך בליל הקולות האבודים שעל הבמה. אולם ברור שמחזה כזה מסוגל לזהות את הכאב ואת מקום הפצע אף אם להמחיש את עוצמתו אין הוא עדיין מוכן.

מתוך המאמר של יוחאי אופנהיימר "כמה משפיל להיות אדם" שנכלל בתוכנית ההצגה אשר בוימה ע"י חנוך לוי בתיאטרון הבימה בשיתוף עם תיאטרון חיפה ופסטיבל ישראל-ירושלים, 1993.

הילד חולם בנוי כמחזה תחנות, ועלילתו מוליכה מתחנה לתחנה קבוצת פליטים נרדפים, המגיעים לבסוף אל חופיה של מדינה ששליטה אוסר עליהם את הכניסה אליה. הדמיון הסכמתי ליהודים הנקלעים אל חופי פלשתינה-א"י, או לשוייץ הנייטרלית כביכול, בימי מלחמת העולם השנייה גלוי בכללו. אלא שליון מסיק מתוך דחייה זו מסקנה כוללנית יותר על האתוס של עמים ועל רפיונה של האמנות להושיע בשעות קשות אלו [...]

"הילד חולם" מהדהד גם את אחת השאלות התיאולוגיות הקשות שהעלתה השואה: התעלמות האל מרצח ילדים. האמנויות העלו שאלה זו כמעט למן הרגע שנודעו ממדי השואה [...] החיים לפי "הילד חולם" אינם אלא חזיון זוועה אינסופי עם הפסקות אחדות, באותן תחנות בדרך הנודדים של הפליטים, הפסקות קצרות הנוטעות אשלייה. המוסר אינו אלא מסווה שהמציאות הקשה קורעת מעל פני אימהות ואבות. הקיום האנושי הוא חלום בלהות, האל מסתיר פנים, והאדם הוא ילד תמים החולם על עתיד טוב גם אחרי שהמציאות חושפת את פניה הרעות [...]

האדם התמים כתינוק, שאינו מוכן להרפות מאחזתו בחלום האושר ובחיים למרות כל הרשע שבהם, הוא העוגן שבו נאחזת תפיסתו ההומניסטית של ליון בעולם הזה שלאחר השואה, ואליה מוליכים מחזותיו המתייחסים אליה, ולו בדרך עקיפה ככל שתהיה."

מתוך ספרו של ד"ר חיים נגיד "צחוק וצמרמורת". ד"ר נגיד חיבר 12 ספרי שירה, פרוזה ועיון. מחזהו "פיקניק בחוסמסה" הועלה בקאמרי. על יצירתו נכתב הספר "פרדוקס הדופי" מאת עדינה מור-חיים.

הנה באים ימי הקיץ המתוק, שטופי שמחה אנחנו מחכים, היום ארוך, הלילה עוד רחוק, אך כבר אנחנו מתחילים לדאוג: היספיק לנו הקיץ? היספיקו החיים?

עם סיומה של מלחמת וייטנאם נמלטו ממנה פליטים רבים שחששו לגורלם במשטר החדש. רבים מהם נמלטו בסירות רעועות והתקשו למצוא מדינות שיקלטו אותם. ב-1977 נימשו 66 פליטים, שספינתם נסחפה ללב ים, על ידי אוניית המשא הישראלית "יובלי". כשהתברר שאין מדינה שמוכנה לקלוט אותם, הודיע ראש ממשלת ישראל מנחם בגין, על החלטתו להעניק להם אזרחות ישראלית. קברניט הספינה פוטר על ידי בעלי הספינה על שהאט את הפלגתה לשם איסוף הפליטים.

חלקה של ישראל בפתרון בעיית הפליטים היה זניח, אך להחלטתו של בגין היתה חשיבות סמלית רבה. שלושה ימים אחרי שממשלתו הושבעה הודיע בגין על קליטתם בארץ. בגין הדגיש את האוניברסליות של לקחי השואה וכתב: "עם ישראל, שידע רדיפות ויודע, אולי, יותר מכל עם אחר משמעות המושג פליט, לא יכול היה לראות בסבלם של אומללים אלה". דב שילנסקי, חברו של בגין לסיעה, השווה בנאומו בכנסת ב-1979 את ספינות הפליטים מווייטנאם לספינות המעפילים שנמלים נסגרו בפניהן ושנוסעיהן נספו: "אני מכיר זאת ממה שקרה לעמי, אני מכיר זאת ממה שקרה לעצמי..."

הפליטים - גורם בלתי רצוי

התנהלותה של מדינת ישראל מצביעה על גישה פסולה, הרואה בפליטים גורם בלתי רצוי, ותחת לקבוע הסדרים שיבטיחו טיפול הולם בהם, מבקשת לקדם הסדרים שירתיעו פליטים מלבקש מקלט בישראל ו"ינקו" את המדינה מנוכחותם... הטיעון, לפיו קיים חשש כי טיפול אנושי בפליטים יביא להגעתם של פליטים נוספים לישראל מזכיר את גישתן של מדינות כמו שווייץ ובריטניה כלפי יהודים במלחמת העולם השנייה, גישה שהביאה להחזרתם של פליטים יהודים לידי הנאצים...

ישראל, נוכח לקחי מלחמת העולם השנייה, הייתה אחת המשתתפות הפעילות בגיבוש אמנת האו"ם בדבר מעמדם של פליטים, עליה היא חתומה ושאותה אשררה, אולם כעת היא נחרדת מן הרעיון שכמה אלפי פליטים יזכו להגנה בתחומה, והיא סבורה כי יש לפתוח במכרז מהיר כדי לשלחם מכאן. זאת תחת להבין, כי אין מדובר בנטל, אלא בקבוצה שיכולה להיות לה תרומה חיובית לחברה, ושקליטתה תהיה מקור גאווה וכבוד למדינת ישראל, בדומה לקליטת "אנשי הסירות" הווייטנאמיים בשנות ה-70.

מתוך הכתבה של יונתן ברמן, ynet, 15.6.2008

ישראל מעולם לא חוקקה חוק המגדיר את מעמד הפליטים

ישראל, מדינת העם היהודי שעבר את השואה והייתה בין היוזמות של אמנת האו"ם בנוגע לפליטים, היא גם המדינה המעניקה מעמד למספר המועט ביותר של מבקשי מקלט מבין מדינות המערב. בשנת 2016 קלט העולם המערבי 189,300 פליטים ונתן להם מעמד פליט זמני. ישראל, כאמור, לא העניקה מעמד זה אף לא לאדם אחד במהלך אותה שנה. במקום לחוקק "חוק פליטים", המגדיר את המדיניות הישראלית בנושא וקובע בין היתר את מספר הפליטים המירבי שהמדינה מוכנה ועשויה לקלוט בשנה, מעדיפים קברניטי המדינה את חוסר המדיניות והעמימות. רבים, ואני ביניהם, רואים בכך כפירה בעיקר של המוסר היהודי ואי הבנה עמוקה של הגורל היהודי.

מתוך הכתבה של אוריאל לוי ב"דבר ראשון". 20.6.2017.

מורשת הטיהור האתני

ממשלת ישראל החלה החודש במבצע שיביא - כך מקווים המנצחים על המלאכה - לגירושם מהארץ של פליטים אפריקאים, מהם כ-5000 ילדים שנולדו כאן ואינם מכירים כל מולדת אחרת. הגירוש הזה הוא החוליה האחרונה בשורה של עוולות היסטוריות שביצעה המדינה היהודית מ-1948 והוא ממקם את ישראל במקום של כבוד לצד מדינות שבהיסטוריה שלהן יש פרקים של רצח המוני, טיהור אתני וגירוש של פליטים ומבקשי מקלט...

מתוך הכתבה של דניאל בלטמן ב"הארץ" 5.1.18

הספינה סנט לואיס

ספינת נוסעים גרמנית שמסע התלאות שלה ב-1939 עם הפליטים היהודים של סיפונה היה לאחד מסמלי הטרגדיה של היהודים הנמלטים מהנאצים ומתקשים למצוא מקום מיקלט. ב-13 במאי 1939 יצאה האונייה, שהיתה בבעלות חברת הספנות המבורג-אמריקה, מנמל המבורג לקובה, ועל סיפונה 936 נוסעים. מהם 930 יהודים בעלי רשיונות כניסה להוואנה. את הרשיונות הסדיר המנהל הכללי להגירה בקובה מנואל בניטס גונסלס, במקום אשרות ההגירה הרגילות. על-פי החוק הקובני לא היו הרשיונות הללו כרוכים בתשלום כלשהו, ואולם, גונסלס מכר אותם למטרת רווח אישי בסך 160 דולר לרשיון. קנאתם של פקידיים קובנים ברווח הבלתי-חוקי של גונסלס, רגשות בקרב התושבים נגד בואם של פליטים יהודים ונטיית הפרו-פשיסטית של הממשלה, חברו יחד וב-15 במאי 1939 ביטלה הממשלה את תוקף רשיונות הכניסה וקיצצה בסמכותו של המנהל הכללי. הממשלה החליטה שרשיונות הכניסה יכובדו רק עד 6 במאי. נראה שחברת הספנות המבורג-אמריקה והנוסעים עצמם ידעו על ההחלטה, אך סברו שהרשיונות שנרכשו זמן רב לפני קבלת ההחלטה יכובדו. רק 22 פליטים יהודים נוסעי סנט לואיס מילאו אחר הדרישות החדשות של קובה באשר לאשרות כניסה.

ב-27 במאי הגיעה האונייה להאוואנה, אך נאסר על נוסעיה לרדת לחוף ולהיכנס לקובה. ארגון הג'וינט שלח את נציגו לורנס ברנזון להאוואנה לשאת ולתת בדבר ירידת הנוסעים לחוף. ב-30 במאי הגיע ברנזון להאוואנה, אך נשיא קובה, פדריקו לרדו ברו, התעקש שהספינה תצא מנמל האוואנה. ברו טען כי חברת הספנות והג'וינט ידעו מראש שתוקף הרשיונות בוטל, וחייבים ללמדם לקח באשר לכיבוד של חוקי קובה. ב-2 ביוני יצאה סנט לואיס את האוואנה, ובעת שהתקיים המשא-ומתן ניווט אותה רב החובל גוסטב שרדר, באזורים שבין פלורידה לקובה.

פקידי הגירה אמריקנים הודיעו כי לא יותר לפליטים להיכנס לארצות-הברית. ב-5 ביוני הושג הסכם להתיר לפליטים לרדת לחוף ולהיכנס לקובה תמורת איגרת חוב בסך 453,000 דולר (כ-500 דולר לפליט) שתופקד ביום המחרת. הג'וינט לא הצליח לגייס את הסכום הדרוש במועד שנקבע, וב-6 ביוני הפליגה האונייה לאירופה. 29 נוסעים הורשו לרדת מהאונייה, 22 מהם יהודים בעלי אשרות כניסה לקובה בנות תוקף, נוסע אחד, מקס לוה, היה מאושפז בבית-חולים אחרי נסיון התאבדות ושישה לא היו יהודים.

בעת שהאונייה עשתה דרכה לאירופה הסכימו בריטניה, בלגיה, צרפת והולנד לקלוט את הפליטים: אחרי שב-17 ביוני עגנה האונייה באנטוורפן (Antwerp) נכנסו 287 לבריטניה, 214 לבלגיה, 224 לצרפת ו-181 להולנד. רוב הנוסעים שקיבלו מיקלט זמני במדינות אירופה, נרצחו במסגרת ה'פיתרון הסופי'.

מתוך מאגר המידע של מטח ובית הספר המרכזי להוראת השואה

אי, ילדים, נולדתם לשבור לנו את הלב. אנשים קטנים שכמותכם, גמדים מצחיקים עם תחפושות משונות, סהרורים, תמימים, שואלי שאלות מטורפות, שוברי צלחות, מרטיבי מכנסיים, קופים קופצים ורצים, קמים ונופלים, גונבי ממתקים ללא גבול וקץ - נולדתם לפרוט על מיתרינו הכי כמוסים, נולדתם שלא נוכל לעמוד בפניכם, נולדתם פשוט לשבור לנו את הלב.

”הילד חולם”

יצחק לאור

ואולם, בניגוד לילדים המאמינים עדיין, אנחנו כבר מבחינים בכך ש”המשיח” הוא משיח-שקר, מבריה, או סתם איש טוב, או להטוטן. [...] הפער בין אמונת הילדים לאי-אמון שלנו עומד במרכז החלק האחרון של המחזה. יחד עם האקורדים הללו נחלשת נעימת ההתרסה של המחזאי [...] מול הילדים המתים הוא מציב רק את החיילים: כאן במחזה זה הם מייצגים את הרוע הגמור, האחרות הגמורה של גיבורי ההצגה. [...]

”ילד שהתפורר לעפר” חותם את המחזה במילה אחת: ”הירגע”. כל נימת ההתרסה שעלתה מהרגעים ’המשלימים’ עם הסבל בחלק הראשון, כמו במחזות הראשונים, כמו במחזות אחרים, נעלמת, ובמקומה אנחנו נמלאים ייאוש עמוק, צער שאין יכולת להכילו. האם יש לייאוש המכאיב הזה פונקציה שאיננה אסתטית? על הבמה עומדים חיילים. בבור שוכבים ילדים מתים. האם לזין נכנע? לא ממש. הוא מציב את קהלו מול דימוי מזויע: כל עושי העוול (הקברניט, המושל) נעלמו מן המחזה. על הבמה נשאר רק הצבא, מצד אחד וילדים מתים מהצד האחר. הצגתו של דימוי כזה בארץ אחרת, בלי שום זכרון של הרג חפים, יכולה לעבור כעניין א-פוליטי. לא כן הדימוי המסיים את ”הילד חולם”. וכל כמה שכוונתו המקורית של לזין היתה לכתוב מחזה שנושאו השואה, הוא עצמו נסוג, וסירב להציג את המחזה ככזה. אבל הנגימה השלטת היא ייאוש. לזין אינו מאמין בסיכוי.

מתוך ספרו של יצחק לאור ”חנוך לזין - מונוגרפיה”, הוצאת הקיבוץ המאוחד 2010

אחה, היכולת של הילד
לגעת עד המקום הכי כמוס בתוכנו.
כאילו היו הילדים ריקמתנו הפנימית הכי דקה,
הכי כואבת.

[...] במרכז המחזה ניצבת עליה אפית: אב נרצח לעיני בנו בידי חיילים, והאם נאנסת לעיניו בידי אותם חיילים. מכאן ואילך היא נסה עם הבן על נפשם. נסיונה לעלות על אוניית פליטים מביא אותה לעימות עם הקברניט שבעצמו הוא אב שכול. בסופו של דבר ניאות הקברניט לצרף את האם והילד למסע, תמורת יחסים מיניים עם האם. הילד רואה ויודע. שוב היא מבטיחה לו לא לעזוב. התימה של נאמנות האם לילד, אל מול עולם הגברים האכזרי, עומדת במרכז הייסורים של החלק הזה. הרשעות, צריך לציין כאן, בגלל ההקשר הפוליטי המובהק, כל כולה כרוכה בעולם הגברי. מכל מקום, כאשר אוניית הפליטים מגיעה לבסוף לאי, נאלצת האם למסור את הילד ליד המושל, ולהפך את הבטחתה. ובכל זאת הילד חוזר אל חיק אמו, רק כדי להאריך את מסע הייסורים שלו ושלה, כי גורלו המר רק נדחה, וגורלו נחרץ למות.

עד כאן המיתוס, כמו שכבר הכרנו אותו בוואריאציות אחרות במחזות המיתוס הקודמים. הילד מת, [משום ש] אמו אינה מצילה אותו, הגבר מת [משום ש] אין אשה היכולה להצילו, או משום שיש אשה הרוצה במותו, או הגיבור מת למרות כל המאמצים להצילו, והמאמצים להצילו כרוכים בהקרבה של היקר מכל, ולשווא. כל כמה שהאם יורדת מטה כדי להציל את בנה, הילד מת. ומכל מקום, במחזה הזה, המקום שבו מגיע הפאסיון לשיאו הוא בסצינת הפרידה הארוכה בין האם החיה לבן המת, המסרב להניח לה ללכת, עד שלבסוף הוא מוותר.

האם ויתר סוף סוף. בני ויתר על חייו,
הוא ינח לו מעכשיו, יתפורר,
הוא לא הילד המת הראשון בעולם,
ואני לא אם שכולה יחידה,
יש הרבה, כה הרבה שותפים לחמם
את הלב, על מה כל הרעש,
הפרפורים, הזעקות, המהומה הגדולה -
הכל ישכך, ישקע. בני ויתר.
וגם אני סוף סוף אנוח. (מלאכת החיים ואחרים, 321 - 322).

ברקע נשמע בכי של ילד קטן.
אלא שכאן, ב”הילד חולם”, בחלק האחרון של המחזה, ”המשיח”, חוזר לזין אל מה שהעסיקו ב”ייסורי איוב”- אל הכפירה. אל מול הפליטים, וייסורי האם ובנה, מציג לזין אגדה שהוא עצמו חיברה (ואולי קרא גם מדרש קדום ופיוט מימי הביניים שנכתב בעקבותיו על סינרו של אלוהים שיהיה חמוץ מדם עד שהיהודי האחרון ימות, ואז תופיע ישועת ה’). על פי האגדה של לזין, תחיית המתים תתגשם עם בוא המשיח, וזה יבוא כאשר יגיע הילד המת האחרון אל המתים. הילד האחרון הזה אמור להיות הילד החולם, שממנו נפרדה האם בסצינה שוברת לב. [...]

התרגשותם של הילדים גדולה. ”עוד מעט נתעורר, אור תחיית המתים / יזרח עלינו, נקום, נצחצח שיניים / נשטוף פנים - ולשמשי! ליס! / להתזז מים ולצחוק על כל / הזמן הארוך שחיכינו בחושך!” (שם). על כך משיב ’ילד מת רגיש’:

באחרית הימים תהיה הכותרת
הכי נוראה בעיתון:
”ילד איבד עפיפון ובכה” (שם).

”ילד. תמצית חיינו. הגביש... המקום הכי בתוכנו... רקמתנו הפנימית הכי דקה, הכי כואבת”. ילדי, ילדותי, ילדות - כמושגים מתנגשים.

זהבה כספי

עד שנות ה-80 אין ילדים בדרמות של לוי. הילד מופיע רק כמבוגר מתיילד. האדם כאינפנטיל נצחי. הקווים החיצוניים של דמויות המבוגרים כילדים הם גרוטסקיים ופארודיים, ואילו הגרעין הילדי שבדמות המבוגר-האינפנטיל חבו ומסתר מאחורי מסכות על גבי מסכות ומבצבץ בהבלחות קצרות בלבד. לוי משתמש בטכניקה של הסטה מכוונת, מהממד האמיתי בו מבוגרים הם ילדים, אל אספקטים חיצוניים, חסרי חשיבות, ובעיקר סטריאוטיפיים של התנהגות ילדותית. לכן מה שנחשף על פני השטח אינו הילדי אלא הילדותי. באמצעות הגזמה קיצונית, אך מכוונת, של מחוות וג'סטות ילדותיות אנו נדרשים לחפור מתחתן ולחשוף בעקיפין את הגרעין הילדי, את הפגיעות היסודית של הסובייקט האנושי כילד מבוהל, שחסותם המגוננת של הוריו ניטלה ממנו. רק דרך הילדותיות שהגרוטסקה מסמנת בעולם המבוגרים, מתאפשרת הבקעה אל העולם הילדי שבתוכם. תופעה זו בולטת בעיקר במחזות המוקדמים כמו, **סולומון גריפ, חפץ, נעורי ורדה'לה** ואחרים.

מאמצע שנות ה-80 מתחיל הילד להופיע כדמות עצמאית בתוך המחזות כשמנגד עומדות דמויות של מבוגרים. הנכחתם הממשית של ילדים על הבמה, פעולת ההחצנה של הילד שמצוי בתוך המבוגר והפיכתו למושא התבוננות בפני עצמו כמו במחזה **הילד חולם** שאליו מתייחסת רשימה זו, היא תחנה שליוו נדרש לה לפני שהוא יכול לגעת בילדי, שלא באמצעות הפארודי או הגרוטסקי, ולכך אתייחס בהמשך.

במחזות המאוחרים כמו **ההולכים בחושך, אשכבה, והבכיינים** בולטת המגמה של החזרת הילד לתוך המבוגר תוך זיכוכו. לוי "מנקה אותו" מהמאפיינים הילדותיים וחודר אל הגרעין הילדי ואל המוות הנוכח, הסמוי, החרוט בבשר החי כבר מבראשית. לפני מותו נמצא לוי בפאזה של חירות פנימית גדולה יותר, ובמחזותיו האחרונים אנו עדים למפגש הולך ומעמיק שלו גם עם עצמו והילדי שבתוכו.

המחזה **הילד חולם** שייך לחטיבת המחזות שבה לוי מעמת בין הילד למבוגר בתוך הוויה משברית, וההורים נחשפים בה לא כמקום המבטחים של הילד, אלא דווקא כדבריה הראשיים של התרבות האידיאולוגית השקרית, ומבחינה זו כדבריו של המוות. אפילו מגע זרועות האב בצוואר הילד מתחלף לא פעם במגע של המאכלת המונפת בידיו בשם אידיאולוגיה כזו או אחרת. במחזות אלה עוסק לוי בסדיקתה של המסכה התרבותית שעיצבה באופן שיקרי את מושג הילד ותקופת הילדות. כפי שבמחזות הראשונים משמשת הבחנה בין הילדי לילדותי לשרטוט גבולותיו של הילדי הבלתי נגיש לביטוי ישיר, כך במחזות אלה מזכך לוי את הילדי באמצעות הפרדה בינו לבין הכסות החיצונית של הילדות, כפי שעוצבה ופותחה בתרבות במאות האחרונות. חטיבת מחזות זו עומדת בסימן התנגשות חזיתית עם מה שהחברה מספרת שוב ושוב לילדים באמצעות הספרים, הציור, התיאטרון ובעצם דרך מגוון האמצעים שמעמידה לרשותה התרבות. אלה מספרים לילד סיפור בדוי: שאבא ואימא הם כל יכולים, שיש בכוחם להבריא כל כאב ופגע, שהעולם הוא בטוח, שהחיים ראויים שנחיה אותם, וגם אם הדברים יסתבכו, בסוף יהיה טוב, כפי שכתבה יעל דר על ספר הילדים **הילדה חיותה רואה ממוטה**. כתוצאה מהשקירות הטבועה בתרבות מעצם מהותה, מצוי האדם באי מוכנות תמידית מול הצפוי לו.

מנגנוני ההגנה האנושיים מנוטרלים משום שדור המבוגרים, ובכללם ההורים, אינו מכין את הילד לקראת האירועים הצפויים לו במהלך חייו. במחזה **הילד חולם** משרתת האם את הקונבנציה השקרית ביחס לילדות על-ידי התעקשותה לשמור עליה גם בנסיבות החדשות שנוצרו, שמאיימות לא רק על שנת הילד אלא אף על עצם קיומו. האם מסבירה למפקד כי השינה חשובה לגידולם התקין של ילדים, במיוחד כאשר מדובר בבנה שהיה חולה כל החורף. כל הטרחה הזו, המאמצים וכוחות הנפש המושקעים בצמיחתו של הילד מקבלים ממד אירוני מול הקלות בה ממיתים אחר כך את הילד ולא כל שכן את הבוגרים. במקום להוות מעטפת מגינה, התרבות מרדימה אותנו, בדיוק כפי שעושים ההורים לילד בתחילת המחזה, בהעדיפם את החלום המתוק, אך הכוזב, בו נתון הילד בשנתו (מוות קטן), על פני עמידה נכוחה מול המציאות האכזרית של הקיום.

תהליך החניכה, שאמור להכין את הילד לקראת חייו הבוגרים, נחשף לא רק כחסר ערך אלא אף כמסוכן. כך למשל, לכל אורך המחזה חוזר מספר פעמים השיר ששר הילד למפקד כדי להציל את חיי אביו: "הנה באים ימי הקיץ המתוק, שטופי שמחה אנחנו מחכים..." תוך אירוניה הולכת וגוברת של המחזאי כלפי "כלי נשק" אבסורדי זה, שבו מציידיים את הילד מול הסכנות הממשיות שייחשף להן. גם לאחר מותו, כשהאם מביאה בזרועותיה את ילדה המת אל קבר האחים, למרות שכשלה בניסיונה להצילו, מסרב הילד להינתק מאשליותיו ועדיין תולה את תקוותו באם: "בסוד אגלה לך: בזרועותייך אני מלא תקווה... עם הולדתי הובטחה לי בידייך הבטחה גדולה של חיים. ואני סומך עליך." גם הרעיון שסוכני התרבות מחדירים לתודעתנו, כי אהבת הורים לילדיהם עזה מכל ובמותם אין להם עוד חיים, נחשף במלוא ערוותו. כשהאם זועקת לעבר רב החובל, כי לא תוכל לחיות אף רגע אחד בלעדי הילד שלה, עונה רב החובל, שבעצמו שכל זה לא מכבר את ילדתו בת השלוש: "והרי תוכלי! והרי תחיי גם אם ימות! והרי תנשמי ותאכלי ותתרחצי ותפרישי הפרשות! תחיי בלי בנך, תחיי!" הגוף "זוכר" את פעולותיו היום יומיות וממשיך לחיות גם כאשר טעם הקיום - חיי הילד שלך - נפסק. זו אחת ההשפלות הגדולות של האדם על-פי לוי.

לוי שם את השבלונות הקונבנציונאליות על הילדות לא רק בפיהם של ההורים, אלא גם בפיהם של הרוצחים, שמעשיהם מכחישים באופן בוטה את מה שפיהם אומר, ועל-ידי כך מפרין אותם הפרכה נוספת. כאשר האם מתחננת בפני המפקד האכזרי, סמלו של הרשע, שלא להעיר את הילד הישן הוא מגיב: "ילד. תמצית חיינו. הגביש. ישן, מה? מה? נושם לו בשלווה כזאת, כלל אינו יודע שאני קיים." אולם דבריו אלה אינם מפריעים לו להמשיך בשטף מעשיו האכזריים, מיד לאחר ששילם את מס השפתיים הריק למולך הילדות, לגרום למות אביו של הילד, ולגרש אותו ואת אמו יחד עם הפליטים האחרים אל מותם הצפוי. כך גם האישה שנולדה לאהבה, שלכאורה מתרככת לנוכח שירתו התמימה של הילד המבקש רחמים על אביו, שולפת את האקדח התקוע מפיו של האב ומאמצת את הילד בזרועותיה ברגש רב. אולם רגע אחר כך, כשנדמה כי הילד התמים אכן נגע במיתר פנימי בתוכה, וכשהאב קם בזעקת רווחה, היא יורה בפניו והוא צונח מת מול עיני הילד הרואות.

בחלק השלישי של המחזה הקרוי "הילד", עולה ביתר חריפות הבעייתיות של המסרים הכפולים שמקבל הילד. האם, שמגלה כי נפתח פתח של תקווה, אך רק הילד יכול להימלט דרכו אל חוף המבטחים שעל האי אליו הגיעה קבוצת הפליטים, מאיצה בבנה לשכוח את דבריה הקודמים, כי לא ייפרדו לעולם. הילד נדהם: "לשכוח? מה? הכול? או רק את זה? ואיך אדע מה לשכוח ומה לא? ומתי את אמי באמת, אז או כעת? מי נותן חיים? מי הורג?... והוא תובע ומתחנן: "למדו אותי את הפנים! אני ילד! לימדתם אותי קרוא וכתוב, עכשיו תנו לי את האלף-בית של הפנים". המסרים הכפולים של עולם המבוגרים מבלבלים ואינם מאפשרים לו להכריע מהי האמת? ובמה להאמין? מה הן ה"פנים" האמיתיות של העולם מעבר לתחפושותיו? ובעיקר - כיצד לנהוג?

רבים מדימויי הילדות שאנו מפנימים אינם אותנטיים, אלא יונקים מהאופן בו עוצבה הילדות בתרבות, כתקופה של תום וחוסר דאגה, מציאות מדומה של שירים, קרקסים, צעצועים והפתעות. לוי משתמש בדפוס הקבע של הספרות הרומנטית על הילדות, על מנת לנפץ אותם ולהפשיטם מהכזבים שהוצמדו לה.

אחת הסצנות הנפלאות במחזה **הילד חולם** היא הסצנה בה לצורך יצירת העולם האשלייתי עבור הילד, החיילים מסתירים את הרובים שלהם ועוברים טרנספורמציה: מחיילים לאנשי קרקס, כשגם התליינים וגם קורבנותיהם משתתפים בהצגה השקרית. "האם (מעירה את הילד ברכות): ילד מתוק שלי, קום ראה מי בא לבקר אותך. קרקס גדול, מלא ליצנים וקוסמים הגיע לעירנו. הם באו אליך, נסיך קטן שלי, לשעשע אותך". הזוועה הופכת מבעיתה במיוחד דווקא תחת המסכה הדקה של עולם שעשועים תמים לכאורה. הסיוט - חלום הבלהות בהקיץ - מסתתר רק לרגע אחד תחת מעטה האשליות של עולם הקרקס הפנטסטי ורב הקסם, לפני שנופלות המסכות והילד צופה ברצח האלים של אביו. הביצוע התיאטראלי של המחזה בהפקה הראשונה, בימיו של חנוך לוינר עצמו - מחזק את האבסורדיות שבכפילות זו שבין הפנטסטי-הקסום לבין המזווע, באמצעות המוסיקה, התלבושות, התנועה והדימויים הוויזואליים.

חנוך לוין, הילד חולם נורית יערי

למדו אותי את הפנים! אני ילד!
לימדתם אותי קרוא וכתוב, עכשיו
תנו לי את האלף-ף-בי"ת של הפנים!

חנוך לוין כתב את המחזה הילד חולם במהלך שנת 1986, הרבה לפני שבעיית הפליטים הפכה לבעייה כלל עולמית. ייחודם ועוצמתם של המחזה וההצגה נובעים מהצלחתו של לוין להפוך אירוע היסטורי - כישלון מסעה של האנייה סנט לואיס - לדרמה אפית שבמרכזה מסע הישרדות של אם המנסה להציל את חייה ואת חיי בנה מאימתו של צבא כיבוש אלים. המהלך האמנותי שעברה העלילה מהגרסה הראשונה של המחזה (ראו "הספינה סנט לואיס: הטיוטא הראשונה של הילד חולם, 1986", מטעם 19, 2009, בעריכת יצחק לאור) ועד לגרסה האחרונה, שפורסמה בכרך הרביעי של מחזות לוין (הוצאת הקיבוץ המאוחד וספרי תל אביב, 1999) מדגימה את בחירתו של לוין להתרחק מהאירוע ההיסטורי וליצור, על רקע הזיכרון הקולקטיבי של הקהל הישראלי, מסע התמודדות מטאפורי של הישרדות בזמנים של מלחמה, כיבוש, מוות וחורבן.

תמונת האושר המשפחתית בה נפתח המחזה - "הורים מסתכלים על ילד חולם" - מתנפצת לרסיסים כשקבוצת אנשים מפוחדים הנרדפת על ידי חיילי הצבא הכובש, פורצת לחדרו של הילד. דרך עיניו של הילד המתעורר משנתו ומגלה שחדרו התמלא באנשים זרים, יוצר לוין משחק פרספקטיבות בו מעוצבים הכובשים וקורבנותיהם, תחילה כמופע קרקס המבטיח הרפתקאות והפתעות, ולאחר מכן, כשכל אחד מהם תופס את מקומו בהתאם להרכיב החברתית, מערכת של עולמות מקבילים המבוססים על רוע, אכזריות אטימות והרס, אליהם מושלך הילד למסע הישרדות חסר סיכוי. באמצעות ניסיונותיו של הילד להבין את הכוחות השונים השולטים בחייו והשינויים המהירים המתרחשים סביבו, לוין ממפה את הכוחות הנלווים למעשה המלחמה: אלימות, אטימות, שרירותיות ומקריות, המעצבים רגעים הרי גורל במהלך המסע ומדגימים את הקלות הבלתי נסבלת בה נופלת החלטה "מי לחיים ומי למוות". משחק הפרספקטיבות הופך למבע המרכזי של הדרמה כולה. באמצעותו מכוון לוין את מבטנו אל קבוצות "הנרדפים", "הנוסעים" או "הילדים המתים", מעין מקהלות המרחיבות ומעמיקות את ההתנסות בסבל, אך לוין גם מאלץ את מבטנו להיעצר בפנים הכאובים של הפרטים המרכיבים את הקבוצות, אלה שזוכים במחזה לכינוי אישי המאפיין פגם, מזג, או תכונה כמו "נוסע משולהב", "נוסע מאמין", "ילד מת וכחן", "ילד מת קצר רוח" או "ילד מת צופה" ואשר הופך את מסע ההישרדות של האם והבן, למסע הסבל של כל אם וכל בן, בזמנים של מלחמה ותחת כיבוש, או בהתנסויות הקשות שלהם במסע ההגירה ובחיפוש אחר מקום מקלט.

כשהמחזה הוצג לראשונה בשנת 1993, יכולנו לקרוא אותו בהקשר הלוקאלי - עטוף בזכרונות ששמענו מנצולי השואה, ומהתמונות הקשות שסיפק הכיבוש למהדורות החדשות. היום, בעקבות המלחמה העקובה מדם בסוריה, מסעות המוות של הפליטים הסודאנים והאריטוראים דרך סיני לישראל בניסיון לבקש מקלט, וגלי הפליטים המנסים להגיע לאירופה, מקבלת ההצגה ממדים אוניברסליים - ומעידה על זועות המלחמה במאה העשרים ואחת, ועל אחריותנו לפליטים. "הצורך בלימוד הפנים", אותו דורש הילד בזעקותיו הוא הלימוד העיקרי המוצע לקהל הישראלי הצופה במחזה הומניסטי זה. זהו הלימוד לסובלנות, להעמקת האבחנה בין הרוע לטוב, בין האטימות לגורלו של ה"אחר" לבין ההזדהות עם האחר הסובל. לימוד שאמור לנתץ את חומת האדישות שלנו, קהל הצופים, ולגרום לנו לראות את אותם יחידים וקבוצות המהלכים בינינו, נושאים עיניהם אלינו, חשופים בחולשתם ובכאבם, ומבקשים שנעזור להם להגיע לחוף מבטחים.

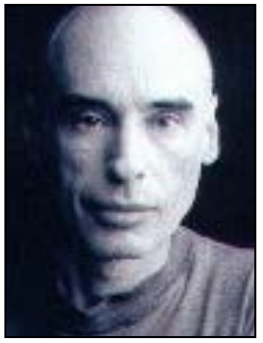
פרופ' נורית יערי החוג לאמנות התיאטרון אוניברסיטת תל אביב ויועצת אמנותית של תיאטרון החאן.

הלבשתה של הסיטואציה הקרקסית העולצת (שמקושרת תרבותית באופן מיידי עם עולמה של הילדות) על סיטואציית הזוועה של הגירוש והרצח השרירותיים, זו על גבי זו, כשלשתיהן מוענק כוח דרמטי שווה, יוצרת אפקט כפול. שתי הסיטואציות מבטלות זו את זו, ובה בעת גם מקיימות זו את זו בתודעת הצופה. על-ידי העמדת הילד במחזה בתוך מציאות של מלחמה, מבלי לוותר על המרכיבים המייצגים לכאורה של הילדות, כפי שעוצבה בספרים ובשירים, יוצר לוין הזרה שכופה על הקהל מודעות לגבי שקריותה של תפישת הילדות כפי שעובדה בתרבות, ומערטל את ההווה הילדית ממחלצות הילדות כוזבת. לוין מטפל כאן בילדות ובילדי באמצעות טכניקה של עודפות, בה אין הוא מוותר על הקלישאי לטובת האותנטי או להפך, אלא מקיים בו-זמנית את שניהם. כך נוצר מרחב תודעתי שבתוכו כפוי הקהל לנוע בין זיכרונות הילדות כפי שגובשו תרבותית, לבין הזיכרון הפרה-סימבולי שהמחזה מחלץ מקהל צופיו.

פרופ' זהבה כספי המחלקה לספרות עברית אוניברסיטת בן-גוריון בנגב, מחברת הספר היושבים בחושך - עולמו הדרמטי של חנוך לוין: סובייקט, מחבר, צופים. יו"ר ועדת תיאטרון בסל תרבות ארצי.

חנוך לוין

מחזאי, במאי, סופר ומשורר. נולד בשכונת נוה שאנן בתל אביב בדצמבר 1943. נפטר בתל אביב באוגוסט 1999. למד ספרות ופילוסופיה באוניברסיטת תל אביב. מחזותיו הראשונים היו סאטירות פוליטיות, ביקורת נוקבת על החברה הישראלית לאחר מלחמת ששת הימים ותחזית קודרת לגבי תוצאות הכיבוש. הציבור הרחב התוודע ללוין עם הסערה שהתעוררה סביב "מלכת אמבטיה" שהועלתה בקאמרי ב-1970 והורדה מהבמה לאחר 19 הופעות. את דרכו כבמאי החל בהצגה "יעקבי ולידנטל", שעלתה בקאמרי ב-1972. בתחילת דרכו עוררה כתיבתו זעם וביקורת חריפה, אך במרוצת השנים זכו יצירותיו לשבחים מפליגים, לפרסים רבים ולהתייחסות רחבה הכוללת מחקרים, מסות, מאמרי פרשנות וביקורת. מתוך המחזות שכתב הוצגו בחייו 33 (מלבד הסאטירות הפוליטיות), 22 מהם בבימויו. בשנה האחרונה לחייו דאג לוין להוציא לאור את מרבית יצירותיו.

- באוגוסט 1983 זכה חנוך לוין בפרס התיאטרון ע"ש לאה פורת. חברי הועדה מצאו אותו ראוי לקבלת הפרס בשל הנימוקים הבאים:
- הפוריות העצומה של יצירתו.
- המיגוון הגדול של הסגנונות שעיצב. לוין אינו שוקט על שמריו אלא תר לו תמיד אחרי צורות הבעה חדשות - הקברט הסאטירי, המחזה הקאמרי, המחזה הפוליפוני, הקומדיה השחורה, הטרגדיה וכו', והגיע להישגים מעניינים בכל אחד מן התחומים האלה.
- חנוך לוין הצליח לגבש שפה תיאטרונית ייחודית משלו, המסתמנת בתמטיקה שלו, בהומור, בעיצוב הדמויות, ובעיקר בדיאלוגים.
- מחזותיו של חנוך לוין נכתבים מתוך עמדה של ביקורת, אם במובן הפילוסופי הכללי, אם במובן החברתי ואם במובן הפוליטי. בתור שכאלה הם מהווים גורם מתסיס ומגרה מאד בחברה הישראלית, ובזה הם ממלאים אחד מיעודיה העיקריים של אמנות התיאטרון.
- הועדה רשמה לפניה גם את השגיו של חנוך לוין כבמאי, אשר בעבודת הבימוי של מחזותיו הוביל את התיאטרון הישראלי לכמה מביצועי המופת שלו.
- הישגו האמנותי הכללי של חנוך לוין מהווה אבן דרך בתולדות המחזה העברי המקורי, הנאבק קשה מאז שנות הארבעים לגיבוש צורתו וזהותו. עם הופעתו של חנוך לוין עושה עושה המחזה המקורי צעד גדול קדימה.
- המכון למחזאות ישראלית ע"ש חנוך לוין, שהוקם ביוזמת נעם סמל בשנת 2000 (שנה לאחר מותו של לוין) דואג לתרגום מחזותיו מתוך מגמה להפיצם בחו"ל.

עמרי ניצן (בימוי)

נולד ב-1950 בתל-אביב. בוגר המגמה לבימוי בדרמה סנטר לונדון. 1974-1979: במאי בית בתיאטרון הבימה. 1979-1980: במאי בית בתיאטרון הקאמרי. 1985-1988: מנהל אמנותי בתיאטרון חיפה. 1985-1991: מנהל אמנותי בתיאטרון הבימה. 1991-1993: מנהל אמנותי בפסטיבל ישראל, ירושלים. מ-1994 משמש כמנהל האמנותי של התיאטרון הקאמרי. ביים חמישה ממחזותיו של ברטולט ברכט: חתונה ועלייתה ונפילתה של העיר מהגוני בקאמרי, 1980; מעגל הגיר הקווקזי בהבימה, 1987; הנפש הטובה מסצ'ואן בתיאטרון הלאומי של מינכן, 1989; אמא קוראז' בקאמרי, 2002. ביים אחד עשר ממחזות שקספיר: חלום ליל קיץ והלילה ה-12 (הבימה), נשי וינדזור העליזות, ריצ'רד השלישי, הסוחר מונצ'יה, קומדיה של טעויות, כטוב בעיניכם, המלט, מקבת (הקאמרי), מהומה רבה על לא מאומה (תיאטרון חיפה), כטוב בעיניכם (תיאטרון באר-שבע). בין שאר ההצגות שביים: על קלות דעת וצביעות, מי תהום, האוצר, הזכייה הגדולה, המטבח, הביתה הביתה, מותו של סוכן, סוף ההתחלה, משרתם של שני אדונים, ביקור הגברת הזקנה, סיפור משפחתי, רצח, המורדים, אויב העם, אמא קוראז', דמוקרטיה, יתוש בראש, היה או לא היה, אמדיאוס, גטו, האריסטוקרטים, קברט, דבר מצחיק קרה, יהודים רעים, מפיסטו. באופרה הישראלית ביים את שיקוי האהבה מאת דוניצטי (הוצגה גם באופרה של ברלין ובפסטיבל האופרה של פינלנד), האיטלקיה באלג'יר מאת רוסיני, אوتלו מאת ורדי, מסע אל תום האלף מאת יוסף ברדנשווילי וא. ב. יהושע (הוצגה גם באופרה של רומא), הילד חולם מאת גיל שוחט וחנוך לוין (הוצג גם בבית האופרה בויסבאדן), עלייתה ונפילתה של העיר מהגוני, מאת ברכט ווייל. בטוקיו ביים את נבוקו ובאופרה של אנטוורפן את שמשון ודלילה מאת סן סאנס. פרסים: זכה בפרס טנא לבימוי. זכה 4 פעמים בפרסי "כינור דוד" ופעם אחת בפרס "ורד הכסף" כבמאי השנה. חתן פרס חנה וגוטליב רוזנבלום לשנת 2000. זכה 6 פעמים בפרס התיאטרון הישראלי בקטגוריית "במאי השנה": על רצח שזכתה גם בפרס "הצגת השנה" (1997), על המורדים - שזכתה גם בפרס "הצגת השנה" 1998, על קומדיה של טעויות שזכתה גם בפרס "הקומדיה של השנה" (1996), על כטוב בעיניכם שזכתה גם בפרס "ההצגה המחודשת הטובה ביותר" (2001) על המלט שזכתה גם בפרס "הצגת השנה" (2005), ועל גטו ב-2010. ב-1997 זכה בתואר "איש השנה בתיאטרון" מטעם "ידיעות אחרונות" וערוץ 2, ובאותו תואר מטעם "מעריב". בשנת 2010 זכתה ההצגה המלט בתואר "הצגת העשור", במישאל שנערך בין 50 אנשי אקדמיה מתחומים שונים. אמדיאוס זכתה בפרס "העלאת המחודשת" (2009). קברט זכתה בפרס הצגת השנה ובפרס המחזמר של השנה, ועמרי ניצן זכה בפרס במאי השנה כבמאי המחזמר (2012). נשוי לרינה ואבא לאנה, רוני ומאיה.

פולינה אדמוב (תפאורה ותלבושות)

ילידת מוסקבה, עלתה ב-2001. בעלת תואר שני בעיצוב גרפי ודפוס. מעצבת תפאורה ותלבושות בארץ ובחו"ל. בין עבודותיה - בתיאטרון החאן: משחק של אהבה ומזל (זוכת פרס התיאטרון לתלבושות, 2013) מולי סוויני, סדר עולמי חדש, הלילה השנים-עשר (זוכת פרס התיאטרון לתלבושות, 2010), שני קצרים וחתול, האדרת. בקאמרי: זה הים הגדול, פופר, איש קטן מה עכשיו, אלקטרה, כבוד אבוד, ארוחת טעימות, מפיסטו. הבימה: אדיפוס, נעצר בחצות, 1984, צמח (עם תיאטרון מלנקי). הבימה-קאמרי: הכתה שלנו, אשה בורחת מבשורה, שלוש אחיות. תמונע: עיקר שכחתי. בית ליסין: הר לא אז, סודות. צוותא: מישהו מאחורי. תיאטרון מלנקי: הזקנה ועושה הנסים, הזר (הצגת הפרינג' של השנה, 2004), שושנת יריחו, על החטא, טרגדיות קטנות, המהגרים, איוב, אורפאוס במטרו (פרס קיפוד הזהב לתפאורה, 2009). הפקות אופרה פרינג'. קבוצת מחול נועה דר - עננוצה. בסנט פטרבורג: Takoi teatr (ההצגה היתה מועמדת למסיכת הזהב, 2011), במוסקבה טניה טניה (Masterskaya Fomenko) ובקייב Teatr Franko. עיצבה ספרים, תוכניות וקטלוגים (תיאטרון גשר, ידיעות, מעריב, הוצאת גשר-תרבות, המוזיאון לאמנות רוסית בר"ג, תיאטרון החאן, התיאטרון הקאמרי).

יוסף ברדנשווילי (מוסיקה מקורית)

נולד בגאורגיה בשנת 1948. ב-1976 קיבל תואר דוקטור באקדמיה למוסיקה בטיביליסי. ב-1995 עלה לישראל. זמן קצר לאחר עלייתו הוזמן לכהן כמלחין בית של תזמורת סינפונט רעננה (1996-1999), ב-06-2005 מלחין הבית של תזמורת סימפונית ראשון לציון. כיום הוא נמנה עם הסגל האקדמי של בית הספר למוסיקה ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטה תל-אביב, באקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים, בית ספר "רימון". מ-2009 מלחין הבית של הקאמרטה הישראלית ירושלים. יוסף ברדנשווילי כתב כ-100 יצירות, ביניהן ארבע אופרות, מוסיקה למחול, מוסיקה תזמורתית (סימפוניות, קונצ'רטים) מוסיקה קאמרית, ווקאלית ויצירות לכלי סולו. כמו כן כתב מוסיקה ל-45 סרטי קולנוע ומוסיקה ל-55 הצגות תיאטרון ושיתף פעולה עם במאים בולטים בחו"ל ובארץ. לברדנשווילי והענקו פרסים רבים בארץ והולדתו ובישראל, ביניהם: פרס המוסיקאי המצטיין ע"ש זכריה פאליאשווילי (גרזויה 1987), "אמן בר כבוד" של גרוזיה (1988), "אמן השנה" ע"ש מנחם אבידום של אקו"ם (1998), פרס מרגלית (1999), פרס ראש הממשלה (2000-2011), "מלחין השנה" בפרס התיאטרון הישראלי 2002-2003, פרס מפעל חיים מטעם אקו"ם (2002), "מלחין השנה" של אקו"ם (2004), פרס אמנויות הבמה ע"ש חנה וגוטליב רוזנבלום מטעם עיריית תל-אביב-יפו (2005). פרס מפעל הפיס לאמנויות הבמה ע"ש מיכאל לנדאו (2005) פרס השר לקליטת העלייה ע"ש יורי שטרן (2008) "מלחין השנה" בפרס התיאטרון ישראלי (2009, 2010, 2012). פרס אנגל (2013) פרס הציונות (2015).

מתוך ההצגה "הילד חולם" שעלתה בתיאטרון העירוני של אוגסבורג, גרמניה באדיבות המכון למחזאות ישראלית ע"ש חנוך לוין. צלם Jan-Pieter Fuhr

מירי לזר (תנועה)

בימאית, כוריאוגרפית ועורכת מוסיקלית. בוגרת מצטיינת של המסלול לתיאטרון מחול ב"סמינר הקיבוצים", 2009. בוגרת ומצטיינת דיקאן בתואר שני בתוכנית הבינתחומית לאמנויות באוניברסיטת ת"א, 2015. בין עבודותיה כבמאית: אין סוף (הבימה), שמונה וחצי (ביה"ס לאמנויות הבמה של סמינר הקיבוצים), 25 בשיתוף עם מאור זגורי, זוכת פרס ההצגה המצטיינת וציון לשבח על בימוי (פסטיבל עכו), 2010, הופיעה גם בצוותא, בהבימה ובסן דייגו, DIZTANZ (צוותא) POLAROID (ביה"ס לאמנויות הבמה של סמינר הקיבוצים הציגה גם בהבימה, בתמונע ובפסטיבל התיאטרון הבינ"ל בבלארוס (זוכת פרס הכוראוגרפיה). הצגותיה ככוראוגרפית וכעורכת מוסיקלית - בהבימה: עלובי החיים, פרידה, לבד בברלין, יחסים מסוכנים, המלט, יהוא, הסוחר מוונציה, נתתי לה חיי, משהו ימות בסוף. קופרודוקציות הבימה והקאמרי: המורדים, שלוש אחיות, אישה בורחת מבשורה, חשמלית ושמה תשוקה, הכיתה שלנו (זוכת פרס התיאטרון ל-2014). בקאמרי: קרום, מקבת. בגשר: רוח התיאטרון, פציעות קטנות. באופרה הישראלית: לנוע בלי לזוז (בשיתוף תזמורת המהפכה). בתמונע: אבסינט, המחברת הגדולה. בצוותא: בתולים, הרדופים (זוכת פרס קיפוד הזהב, 2013 על עיצוב התנועה), הומאז'. מעצבת פסקול בסדרות הטלוויזיה ויקי ואני וזגורי אימפריה, מנחה סדנאות תיאטרון-מחול ומוסיקה לתלמידים ומורים, ומורה לבימוי בביה"ס לאמנויות הבמה של "סמינר הקיבוצים". זוכת פרס אלה דן, 2016.

אוהד בן אבי (ניהול מוסיקלי ונגינה)

בוגר תלמה ילין במגמת מוסיקה קלאסית. שרת בתזמורת צה"ל. נגן קלרינט, סקסופון ופסנתר, מלחין, מנצח ומעבד. בקאמרי: כנר על הגג (כולל עריכה מוסיקלית של אלבום המחזמר) ינטל, המפיקים, המלט, אוי אלוהים, איחש פישר, לילה לא שקט, קזבלן, סיפור הפרברים. מלון רנדון, מצחיקונת. הפיק מוסיקלית את המחוות ליחיאל ועלי מוהר, לאריק לביא, ליענק'לה רוטבליט, ליום ההולדת ה-87 של שמעון פרס. הבימה: הנאהבים והנעימים, מוריס שימל, שמונה נשים, הבבונים חוזרים. נתתי לה חיי, שלמה המלך ושלמי הסנדלר. תיאטרון החאן: מלחמה על הבית, הלילה ה-12, חוקר פתח. תיאטרון חיפה: ערבים ורקדים צוותא: צפירה. תיאטרון באר שבע: קומדיה של טעויות, סובניר. הוציא אלבום עם שירים פרי עטו ובביצועו. ב 2012 יצא לאור האלבום שהפיק עבור אשתו, השחקנית אלינור אהרון בן אבי.

קרן גרנק (תאורה)

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א. עיצבה תאורה להצגות רבות, ביניהן: מצחיקונת, מפיסטו, אנה, סיפור הפרברים, על האש, נשוי במנוסה, שיער, תעלת בלאומילך, הפושעים החדשים, אלקטרה, דבר מצחיק קרה, סיראנו, מקבת, הם יורים גם בסוסים, האריסטוקרטים, רומיאו ויוליה, מכולת, לילה לא שקט, מבודלח לעשן, לעוף מכאן, הבדלה, אמדיאוס, תרה, אוי אלוהים, היה או לא היה, רוזנקרנץ וגילדנשטרן, זה היס הגדול, מותו של סוכן, יומן חוף ברייטון, בדנהיים 1939, האב, שמנה, לילה טוב אמא, פלונטר, צחוק של עכברוש, המלט, דמוקרטיה בקאמרי; פרידה, שקספיר מאוהב, עלובי החיים, אוויתה, גבירתי הנאוה, ליזיסטרטה, החולה ההודי, רעל ותחרה, ביקור הגברת הזקנה, כתם לידה, נודניק, הלהקה, טייפ, טקסי, שלמה המלך ושלמי הסנדלר, 8 נשים, כתב בראש, אליס בארץ הפלאות, החיים בשלוש גירסאות, צורה לאהבה בהבימה; איזה יופי, פרח השכונות, סובניר, בוגד, איזבלה, תשלך, ג'ייפס, הימים הכי טובים בתיאטרון באר שבע; אלה גרוסמן, חתולה על גג פח לוהט, עקר בית, לחנך את ריטה, המוגבלים, טרטיף, המקרה של הכלב בשעת לילה מאוחרת, עובד בשביל שניים, אז בפראג, סוסים על כביש גהה, מנדרגולה, אהבה זה לא הכל, הבנליות של האהבה, אקווס, אנדה, עלמה ורות, מייק, האגם המוזהב, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה, בבית ליסין; אנשים קשים, מי דואג לילד, מוריס שימל בתיאטרון חיפה. מופעי מחול: משחקי ילדים, בארץ שחורה שחורה - קבוצת המחול נעה דר. ג'וי, טיפהפופה של יוסי יונגמן. זוכת פרס התיאטרון 2005 על עיצוב התאורה להמלט בקאמרי. זוכת פרס התיאטרון 2013 על עיצוב התאורה למקבת בקאמרי.

רון גליק (עוזר במאי / חייל / מלח פיקח)

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה, סמינר הקיבוצים, 2016. זכה במלגת 'סדנאות הבמה' לבית הספר למחזאים בבית ליסין, ובמלגות ג'יין לין חורמדלי וקרן בוכמן-היימן בסמינר הקיבוצים. שיחק בהצגות- הבימה: נמר חברבורות, תיאטרון יפו: סעדון מג'נון, בית ליסין: פסטיבל מחזאות ישראלית 'פותחים במה 2016' (כותב ומביים). טלוויזיה- צוות אזולאי (קשת).

השחקנים (לפי סדר הא"ב): שלומי אברהם (שותת דם/ נער פיסח/ "משיח")

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, ת"א, 2008. זכה במלגת קרן שרת לשנים 2006, 2007. זכה במלגת הצטיינות לשנת 2008 מטעם קרן אסתר וד"ר ליאון אלי. שיחק בסרט מאיה בבימויה של מיכל בת אדם, בסרט הבודדים בבימויו של רנן שור ובסרט ביקור התזמורת בבימויו של ערן קולירין. בקאמרי: מעגל הגיר הקווקזי, אורזי מזוודות, קזבלן, כולם רוצים לחיות, תעלת בלאומילך, גם הוא באצילים, מלון רנדון, כטוב בעיניכם.

אושרת אינגדשט (אשה נרדפת / נוסעת מנחמת / ילד מת חוזה)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2013. זוכת מלגה ע"ש אוהלה הלוי ומלגת "קרן שרת" 2013. זוכת פרס השחקנית המבטיחה בתיאטרון הבימה ע"ש אלה דן, 2015. בין תפקידיה - הבימה: לילית, יורד ים בשבועה, אמל באלוהים מחכה בתחנה, ויקטורין באבא גוריו, אמילי/ז'ולי ביחסים מסוכנים, וירגיליה בקרוילונס, אין סוף, ג'וליה ב-1984. בתיאטרון הפרטי: פסטיגל 2015-2016. בטלוויזיה: Tyrant (הרודן, YES) סדרת הנוער שכונה (ערוץ ניקלאודיון).

רות אסרסאי (אשה שנולדה לאהבה / אשת המושל)

בוגרת "בית צבי". מלגות: ע"ש צבי קליר (מצטיינת שלוש שנות לימוד), משרד החינוך, יהודית ומשה זעירי, דוד טולדנו, משרד התעשייה והמסחר, שמואל וניורה רודנסקי, אריק גוטקינג, אלי ליאון. השתתפה בהצגות - הקאמרי: מארי בוויצק (פרס השחקנית המבטיחה), עמליה בסוף טוב, ליידי אן בריצ'רד השלישי, ליידי מקבת במקבת, נעמי בפושעים החדשים, ג'ורי בכבוד אבוד, ג'ולייט במפיסטו. תיאטרון ב"ש: הקורטיזנה בקומדיה של טעויות, סימון בפיאף, ניבה בספרד. תיאטרון אורנה פורת: נירית בזאב בודד. תיאטרון הסימטה: הנער בסלומה. תיאטרון הספרייה: ולריה בקוויאר ועדשים, פורשיה בהסוחר מונציה, ליידי אן בריצ'רד השלישי, בודור בפנטזיה. ליל זלינסקי בקיץ אחרון, טרובי במגנוליות מפלדה, ליידי מילפורד במזימה ואהבה. ערבי שירה ומחזות זמר בתיאטרון ר"ג: פריצי בקברט, ערב שירי רחל המשוררת, ערב שירי ג'ורג' גרשווין, ערב שירי קול פורטר, ערב שירים איטלקיים. טלוויזיה: הסידרה אטלנטיקה בתפקיד הגר. קולנוע: רותי בבנות, עמוס בעמוס.

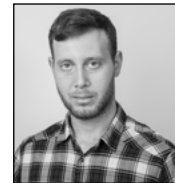
הדר ברוך (צופה מבוהל במוות / ילד שהתפורר לעפר)

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה של מכללת סמינר הקיבוצים 2013. למדה בסדנת עבודה לשחקנים בשיטת מייזנר בהנחיית אודי פרסי ודורון עמית. במסגרת לימודיה: סמיראמיס בכיסאות, קלאריסה בחדר, פלוציקה ברוקים ורוקוקו, ג'ין בהילד של מוני לא בוכה, וויני בימים טובים. בגן של ביאליק בתיאטרון אורנה פורת, תפקיד ראשי בפסטיבל עכו בלמונה לזיה יש שפם, בהבימה הפסיכולוגית בקונצרט לשמונה. בקאמרי: המלצרית ברומן משפחתי, רותם בארוחת טעימות והשתתפה בקריאה מבויימת של הרופא הטוב. זוכת מילגת הצטיינות מטעם סמינר הקיבוצים, מילגת הצטיינות של קרן אלי לאון ומילגת הצטיינות מקרן אוהלה הלוי.

נמרוד דגן (נוסע משולהב / ילד מת)

בוגר לימודי משחק בבית הספר לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2015. זוכה פרס קרן שרת ומלגות לימודים ע"ש שמואל בונים, מישל קיקואין ואהלה הלוי. לימודי משחק מול מצלמה "טכניקה". בין תפקידיו - הבימה: הארזה במיכאל קולהאס, סיפור פשוט, יחסים מסוכנים. הבימה מאמצת: גרטרוד בהמלט, דוד לתלפיות בנמר חברבורות, מקס באהבתי הראשונה. תיאטרון השעה: פרח לב הזהב. תיאטרון ארצי לנוער: ילדת הקשת בענן. תיאטרון גושן: הכבש השישה עשר. תיאטרון יפו: מלכה בחי, הכלה, גץ בכלה וצייד הפרפרים. תמונע: נטשה בשלוש אחיות. קולנוע: סיפור אהבה ארץ ישראלי. עיתונאי ובעל טור דעה באתר "מאקו".

עידו חומסקי מלאך (חייל / שומר רציף)

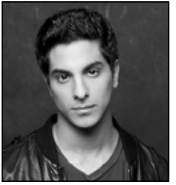
בוגר בימת הנוער העירוני, רחובות. בוגר סמינר הקיבוצים 2017. בין תפקידיו במרוצת הלימודים: שיילוק בסוחר מונציה (בבימוי יהושע סובול), סורין בשחף. השתתף בהפקה שמונה וחצי של מירי לזרעפ"י פליני. בקאמרי משתתף בתמונות מחיי נישואין.

בן יוסיפוביץ' (האב / פקיד הגירה)

בימאי קבוצות תיאטרון ב"בימת הנוער" ברחובות, שם גדל והתחנך. בוגר בהצטיינות של התיכון הארצי לאמנויות ע"ש תלמה ליון, 2008. בוגר לימודי משחק בבית הספר לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2015. זוכה ערבי מלגות במסגרת לימודיו ובפרס ראשון בתחרות ארצית ע"ש ספי ריבלין ז"ל. זוכה פרס 'אהלה הלוי' לשחקן מבטיח בתיאטרון הבימה, 2016. פרס התיאטרון לשחקן המבטיח, 2016. בין תפקידיו- הבימה: ז'קו, לבד בברלין, קורילונסו, 1984. הצגות סמינר הקיבוצים בהבימה: המלט בהמלט, פינק בנמר חברבורות, אהבתי הראשונה. ב"חג המחזמר", בת-ים: רב / כומר בבית המצוות. חבר קבוצת "בירה ונזכירה" העוסקת בחינוך זיכרון השואה דרך תיאטרון וסאטירה.

רביב מדר (איש נרדף / ילד מת צופה)

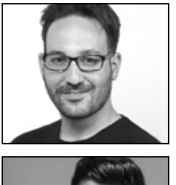
בוגר "בית צבי", 2012. במסגרת לימודיו זכה במלגות הצטיינות ע"ש אברהם אסיאו וע"ש אלי לאון. בוגר משחק מול מצלמה של רותי דייכס. בתיאטרון הספרייה: תום בביבר הזכוכית. בבית ליסין: אמא שלו וזרעים של מסטיק. בקאמרי: קזבלו, כנר על הגג, כולם רוצים לחיות, אח יקר, חולה אהבה בשיכון ג', צ'יניו בסיפור הפרברים, עוץ לי בעוץ לי גוץ לי, פשוט לאהוב.

רוני מרחבי (אשה מיבבת / ילד מת קצר-רוח)

בוגרת בהצטיינות "בית צבי" 2008, זוכת פרס צבי קליר ומלגות קרן שרת, ירון ירושלמי, הירשפלד, בלהה דיוויס, אלי ליאון ושירה צייטלין. תפקיד ראשי במחזמר הירספריי. טלוויזיה: תיכון השיר שלנו, מלבי אקספרס, בנות הזהב, דני הוליווד, גרי מנדלבאום, תנוחי, בית הכלבים, נבסו. בתיאטרון הספרייה: שמנה, אם יש עוד לא מצאתי, שני קוני למל, רנט. הצגות ילדים: הכוכבים של סבא, הכבש ה-16, המכשפה בבית ממול, מהפכה בג'ונגל, הדייג ודג הזהב, שימו לב גם אליי. קולנוע: לעבור את הקיר. בקאמרי: שיער, סיפור הפרברים, עוץ לי גוץ לי, פשוט לאהוב.

ניל משען (חייל / איש נרדף / ילד מת רגיש)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. בין ההצגות בהן השתתף - הבימה: אוויטה, פליישר, עלובי החיים, תמונתו של דוריאן גריי, מיכאל קולהאס. בחג המחזמר, 2015: משיח. במאי ומורה למשחק בבית הספר לאמנויות ע"ש לימור רוז.

אליעד סודאי (חייל / שומר רציף)

בוגר גודמן בית הספר למשחק בנגב. בתיאטרון באר שבע: פרח השכונות, הצעה מגונה, חתונת הדמים. תיאטרון הבימה: עלובי החיים, תמונתו של דוריאן גריי, מיכאל קולהאס. תיאטרון תהל: ברקיע השביעי. מורה לשיעור מקהלה בגודמן ובירם לוינשטיין.

נורמן עיסא (רב חובל)

בוגר "בית-צבי", 1992. בין תפקידיו בתיאטרון - הבימה: משפחה עליזה, אוטו קוונגל בלבד בברלין, מיכאל קולהאס במיכאל קולהאס. שיחק בתיאטרון באר שבע, בתיאטרון הקאמרי ותיאטרון חיפה. בתיאטרונטו: ערבים ורקדים (ציון לשבח, 2005). בקולנוע: שחקנים, הכלה הסורית, אחותי היפה, מלחמת 90 הדקות, ערבים ורקדים. בטלוויזיה: החולמים, לה פמיליה, ארטמטמת. כיכב בסדרת הטלוויזיה עטורת הפרסים עבודה ערבית, בתפקיד אמג'ד במהלך ארבע עונות. זוכה פרס השחקן המצטיין בתיאטרון חיפה לשנת 2002. זוכה פרס התיאטרון הישראלי כשחקן המשנה הטוב ביותר בהצגה אמנות (ת. חיפה). איש השנה בתרבות של חיפה והקריות לשנת 2012. זוכה פרס השחקן הטוב ביותר בסדרה הקומית לשנת 2012 (עבודה ערבית). בסרט מלחמת 90 הדקות זכה בפרס אופיר כשחקן המשנה הטוב ביותר ובפסטיבל הסרטים בחיפה 2016 כשחקן הטוב ביותר. בין עבודותיו כבמאי ויוצר תיאטרון: אח אח בום טראח (פסטיבל הצגות ילדים בחיפה, 2003), ההצגה הוצגה בפסטיבלים רבים בעולם), רעולים, רובין הוד, טולי בלבולי, המסכה, פשוטה (זוכת פרס ההצגה הטובה בתיאטרונטו, 2007), אלף לילה ולילה (תיאטרון יפו בשיתוף הבימה), גלגולי גלגמש (הצגת הילדים הזוכה בפסטיבל חיפה, 2009), החופש לזוז (זוכת פרס ההצגה הטובה ביותר בפסטיבל הבינלאומי להצגות ילדים בחיפה, 2011), עיניים (קולאז' בעקבות שיריו של מחמוד דרוויש, תאטרון יפו בשיתוף תיאטרון אלמינא), אגדות בסמטאות. עיתונאי על תנאי (הבימה). אלמינא: העששית הקטנה, שו...שוז, האוצר, להציל את אנדרומדה, צעצוע בריבוע, הסיפור שלנו. זוכה פרס הבימוי על הצגת הילדים אח אח בום טראח, פרס במאי השנה בחברה הערבית לשנת 2006 על בימוי רעולים, פרס בימוי ההצגה פשוטה, פרס בימוי ההצגה גלגולי גלגמש ופרס בימוי ההצגה החופש לזוז. יזם וניהל אמנותית במשך שלוש שנים את פסטיבל יפו הבינלאומי להצגות ילדים בתיאטרון יפו. כיהן כמנהל האמנותי של פסטיבל הצגות ילדים בפסטיבל חיפה, 2013. יזם את הקמתו של תיאטרון אלמינא ביפו - תיאטרון רב תרבותי, המקרב לבבות ומאפשר דיאלוג בין יהודים לערבים דרך עשייה תיאטרונית ויצירה. כיום מנהל אמנותי של אלמינא ושל פסטיבל אלמינא להצגות ילדים, המתקיים בחג החגים בדצמבר כל שנה.

אסף פרי (מפקד)

בוגר סמינר הקיבוצים 2014. בוגר משחק מול מצלמה - רות דייכס. במהלך לימודיו בסמינר: לאונרדו בחתונת הדמים, מקי סכינאי באופרה בגרוש ועוד. זכה במלגות על הצטיינות בלימודים. בקאמרי: הרופא הטוב, אח יקר, אנה. בהבימה: קלאודיוס בהמלט. תמונע: זה תלוי. בצוותא הומאז', חובזה, המלך שאול. הדוד פומפה הצגת ילדים בתיאטרון העירוני הרצליה.

זיו קלייר (חייל / בעל הגיון / ילד מת וכחן)

בוגר סטודיו ניסן נתיב. בתיאטרון הקאמרי: אנטיגונה, הרטיטי את לבי, משרתם של שני אדונים, מעגל הגיר הקווקזי, כסף עובר ושווא, זהר, הגיל הנכון לאהבה, קומדיה של טעויות, קזבלו, כולם רוצים לחיות, כטוב בעיניכם. טלוויזיה: החברים של נאור, החיים זה לא הכל, הפיג'מות, רמזור.

אלכס קרול (מפקד / המושל)

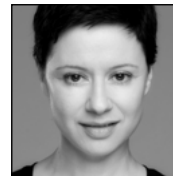
שחקן ומוסיקאי. בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2012. זוכה מלגת חב' סנו-משפחת לנדסברג לשחקן מבטיח. זוכה הפרס על שם אלה דן לשחקנים צעירים מצטיינים, 2017 על תפקידו בהצגה "1984". בין תפקידיו- הבימה: מיכאל קולהאס (היונקר ונצל פון טרונקה), 1984 (ווינסטון), לבד בברלין, קורילונסו (אופידיוס), אדיפוס- תיאור מקרה (אדיפוס), נעצר בחצות (האנס ליטן), הכתה שלנו (רישק, בשיתוף הקאמרי), אדם לא מת סתם (יאשק לייב). שרוליק (הקאמרי בשיתוף יורם לוינשטיין). ת. באר שבע: הכל אודות חווה, המערה של סלמנקה. מומו (מדיטק), הכבש ה-16 (ת. ארצי לנוער), דלתות (ג'ים מוריסון, צוותא בשיתוף יורם לוינשטיין). בחו"ל: פסטיבל התיאטרון של בלומנאו, ברזיל 2012, דונה פלור נשואה לשניים (ואדיניו). OLIVE FESTIVAL, במילאנו מחזמר בהשתתפותו שאותו גם הלחין. מאסטר קלאס עם הבמאי הרוסי לב דודין ונבחרים המורים של האקדמיה למשחק בסנט פטרסבורג. בטלוויזיה: תאג'ד (אלכס הרופא), זגורי אימפריה (אוטו), יום האם. קולנוע: קאפו בירושלים. מופיע ברחבי הארץ עם המופע מי אני באמת המורכב משירים שכתב והלחין.

שחר רז (המושל/ חייל שחוח גב)

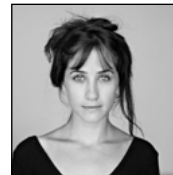
בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2008. זוכה מלגה ע"ש צבי קליר על הצטיינות בלימודים. זוכה פרס ע"ש אלה דן לשחקן המצטיין בהבימה, 2016. בין תפקידיו - הבימה: בראבו - שרים 90, הקומקום והמטאטא, אילתורניה, החוטם, מסייה דה פורסוניאק, ארץ חדשה, מסילה לדמשק, ביקור הגברת הזקנה, הקברן באדם לא מת סתם, השבועה, אדון ז'ק בקמצן, מלך מרוקו בסוחר מונוציה, אלוהים מחכה בתחנה, המספר באבא גוריו, נעצר בחצות, מה עושים עם ג'ני, קורילונסו, סיפור פשוט, תמונתו של דוריאן גריי, צ'רינגטון / מארח ב-1984. תמונע: התקלה. בא. תל אביב: לאונרדו בחתונת הדמים.

אולה שור סלקטר (האם)

שרתה בלהקת פיקוד צפון, סיימה בהצטיינות לימודי משחק בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי". במהלך לימודיה זכתה במספר מלגות, ביניהן מלגת הצטיינות של קרן תרבות אמריקה ישראל. מאז שנת 2002 שחקנית התיאטרון הקאמרי. בין התפקידים הרבים אשר גילמה במהלך השנים בקאמרי: אנטיגונה באנטיגונה, לורה בביבר הזכוכית, ינטל בינטל, שן טה/ שוי טה (הנפש הטובה) בנפש הטובה מסצ'ואן, סאלי בולס במחזמר קברט, אלקטרה באלקטרה. כרגע מככבת ביהודים רעים ובכטוב בעיניכם. כמו כן הופיעה בסדרות טלוויזיוניות, בימים אלה בלהעיר את הדוב בקשת. בין הסרטים בהם השתתפה: "העולם מצחיק", "איגור ומסע העגורים", "ברוכים הבאים או משתתפים בצערכם". זמרת יוצרת. במאי 2017 חנכה אלבום בכורה "אולה", בו שירים פרי עטה עם לחנים של ג'י.פיסק ושלח. פרסים: פרס האקדמיה כשחקנית השנה על תפקידה באנטיגונה; פרס האקדמיה לשחקנית המבטיחה על תפקידה באמא קוראז; פרס רוזנבלום; פרס עיריית תל אביב-יפו ע"ש אבנר חזקיהו; פרס ע"ש אברהם בן יוסף על תפקידה בהצגות ביבר הזכוכית, ינטל, הנפש הטובה מסצ'ואן, קברט, אלקטרה, יהודים רעים; פרס השחקנית הטובה ביותר בפסטיבל הבינלאומי לסרטים קצרים בניו יורק 2013 NY Start Film Festival על תפקידה בסרט ברוכים הבאים או משתתפים בצערכם.

נעמה שטרית (הילד)

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2010. במסגרת לימודיה שיחקה את ג'ין בהמרחק מכאן, את כריס ברוקדים בלונאסה, קייטי במחזמר מתגלגלים, אלונה בבייבי בייבי בייבי, אליזבת בלמה לא באתי לפני המלחמה. בקאמרי: קונסטנצה ב"אמאדאוס", הבובה בגטו, אופליה בהמלט, אתי בהב טורקי, חוהלה בכנר על הגג, שפרה בקיזוז, נעמי ברומן משפחתי, דבורה בתעלת בלאומילך, לוסיל / אשת הסולטן בגם הוא באצילים, נטע בארוחת טעימות.

טלויזיה: השתתפה בסידרה השועלים. קולנוע: השתתפה בסרט העולם מצחיק. מלגות בהן זכתה בתקופת הלימודים: קרן שוסהיים, התחרות על שם אורנה בן חורין, התחרות על שם עדי קמרי, התחרות על שם ד"ר שוש אביגל.

ערן שראל (המקנא בחיים / בטלן)

למד משחק בחוג לתיאטרון של אוניברסיטת ת"א. תפקידים בקאמרי: ון סויטן באמדיאוס, חומבטוועס, צ'יליבובה, גסטון באיחש פישר, לוואס בגטו, הכומר בוויצק, לייזר וולף, ר' מרדכי בכנר על הגג, אנריק בית ספר לנשים, סרבסקי בקזבלן, סוויפטי לזר בפרוסט/ניקסון, גאון ברומן משפחתי, שמשון בפרשעים החדשים, הרב הצבאי ואולריך בגורודיש, ג'ייקוב באופרה בגרוש, אאונה בעמודי החברה, ג'ייק / ויליאם בכטוב בעיניכם, דולצ'ה בקרום. אנסמבל עיתים: פק בחלום ליל קיץ, צ'בוטיקין בשלוש אחיות, מקבת במקבת, ויאמר וילך, וישתחו וירא. קיטל בגטו בתיאטרון העברי והתיאטרון הארצי, הומלסים בתיאטרון תמונע, תמרה בהבימה, מדברים על אהבה בתמונע, שאול המלך במשתה, הפקה פרטית, קברט עגנון בפסטיבל עכו. הגולם מפראג בתפקיד הגולם (ציון לשבח) בפסטיבל חיפה. הצגת יחיד: כלב חוצות, בתמונע, המפקח, השמש, הולד, טיטורלי, התליין באזרח ק. (עפ"י המשפט) בתמונע. מעלית בפסטיבל תיאטרון קצר בצוותא, פיליפ גילברג בזכוכית שבורה, הראל בדמיון מודרך בצוותא. שוב מדברים על אהבה בתיאטרון הסימטה, קולנוע: NO EXIT, דמיונות, מכתוב, ארץ נשייה, עבודה. סדרות טלויזיה: שאול, צימרים, העלמות, החברה הטובים, דאוס, טקסי דרייבר, רמזור, קיצים ופרידמן, פצועים בראש, שכונה, המדרשה, סופשלי. ככה זה, מלכות.

The Child Dreams By Hanoch Levin

Directed by **Omri Nitzan**
Original Music **Joseph Bardanashvili**
Set and Costumes **Polina Adamov**
Movement **Miri Lazar**
Lighting **Keren Granek**
Musical Director, Sampler and Piano **Ohad ben Avi**
Assist Director **Ron Glick, Rotem Carmeli**

Cast:
Ola Schur-Selektar Mother
Naama Chetrit Child
Norman Issa Captain
Ruth Asrsai Woman born for love, Governor's wife
Ben Yosipovich Father, Immigration clerk
Asaf Peri Commander
Alexander Krul Commander, Governor
Shahar Raz Governor, Soldier
Shlomi Avraham Lame youth, "Messiah"
Eran Sarel Jealous of life, Bum
Oshrat Ingedashet Refugee, Consoling woman, Dead child
Nimrod Dagan Excited passenger, Dead child
Hadar Baruch Frightened person, Boy who crumbled to dust
Ronny Merhavi Wailing woman, Dead child
Raviv Madar Refugee, Dead child
Neil Mishan Refugee, Dead child
Ziv Klayer Sensible man, Dead child
Ido Homski Malaach Daring soldier, Guard
Eliad Sudai Bent-back soldier, Guard
Ron Glick Soldier, Clever Sailor

The Cameri Technical Team:
Production manager **Nava Levi, Sara Epstein**
Stage manager **Yanir Ben Yair, Idan Tamano**
Lighting operator **Nir Lahav**
Sound **Baruch Bivas (Rooky)**
Follow spot **Dudi Melamed**
Wardrobe **Hanna Nechmad, Maya Levin**
Props **Shay Lavyan**
Makeup **The entire Dept.**

First performance: 16/2/18
Length: approx.1 hour 35 minutes

In conjunction with Habima National Theatre

In the wake of the bloody events of Kristallnacht, on 13 May 1939 the S.S. St. Louis set sail from Hamburg bound for Cuba with 936 Jewish refugees on board. The Cuban immigration authorities refused the refugees entry.

The hounded vessel sailed from port to port hoping to find a country that would agree to accept its passengers. The story of the St. Louis, on which the film "Voyage of the Damned" is based, to some extent inspired Hanoch Levin to write The Child Dreams (the story was published by Yitzhak Laor in MITA'AM: A Review of Literature and Radical Thought). Hanoch Levin's masterpiece is a journey to a distant land, to the unknown, a flight from a menacing past to a consoling future. Levin's skill in interweaving the warp and weft of satirical comic situations with expressive poetry leads to an emotional and sensory experience that realistically engages with the nature of human existence.

Replete with compassion and love of man, The Child Dreams is one of the pinnacles of Israeli drama – heartwarming, exciting, thrilling, and brilliant.

The Habima Technical Team:
Stage manager **Itzik Haim**
Deputy Stager manager **Shaked Amit**
Lighting operator **Ronene Zur**
Sound Operator **Dafna Harpaz, Roy Chavian**
Wardrobe **Ina Abustiniris, Ofra Edri**
Props **Avraham Papo**
Wigs **Einav Weinstein, Eva Osna, Meirav Bar Natan**

ההצגה "הילד חולם" נתמכת ע"י קרן יונה אתינגר - הווארד גילמן

הקרן הוקמה על ידי עיריית תל-אביב באמצעות קרן תל-אביב לפיתוח והתיאטרון הקאמרי, קרן הווארד גילמן לתרבות ישראל ומשפחת יונה אתינגר. מטרת הקרן לקדם הפקות ייחודיות ולסייע בהפקת אותם מחזות שיימצאו מתאימים לכך.

הווארד גילמן ז"ל השקיע מאמצים בלתי פוסקים לשיפור תנאי החיים של האדם וסביבתו בתחומי החינוך, הבריאות, שימור הסביבה, הגנת חיות הבר וטיפול מיניים נכחדים. הוא תמך במחקר רפואי, במוסדות חינוך, במוסדות תרבות ואמנות, והירבה לטפח כשרונות צעירים. קרן הווארד גילמן לתרבות ישראל ממשיכה את מסורת משפחתו ותומכת במוסדות תרבות ישראלים, ביניהם: אוניברסיטת תל-אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, התזמורת הפילהרמונית הישראלית ועוד.

יונה אתינגר ז"ל היה מעורב בעשייה האמנותית והחינוכית בארץ: קרן התרבות אמריקה ישראל, התזמורת הפילהרמונית הישראלית, אוניברסיטת תל-אביב, בית התפוצות ע"ש נחום גולדמן, האקדמיות למוזיקה ע"ש רובין בירושלים ובתל-אביב ועוד ועוד. משך שנים רבות היה יונה אתינגר ידיד קרוב של התיאטרון הקאמרי וליווה את פעילותו של התיאטרון בעצה ובמעש. להקת התיאטרון הקאמרי כגוף וכפרטים הסתייעה בו לא אחת. בשנת 1961, כשהקאמרי עבר למשכנו ברחוב דיזנגוף, תרם יונה אתינגר את המסך לבמת האולם החדש. נעלה את המסך לזכרו של ידיד יקר ואוהב התיאטרון הקאמרי.

"The Child Dreams" is supported by the Howard Gilman Yona Ettinger fund

The fund was created by the Tel Aviv Municipality via the Tel Aviv foundation and the Cameri Theatre of Tel-Aviv. The Howard Gilman Israel Culture Foundation and the family of Yona Ettinger. The fund promotes the production of outstanding plays.

Howard Gilman was committed to improving the quality of life. He was dedicated to the conservation of nature and the preservation of endangered species. He promoted medical research, higher education, cultural and artistic programs and cultivated young talent.

The Howard Gilman Israel Culture Foundation continues this time honored family tradition by supporting Israeli cultural institutions such as: Tel Aviv University, the Tel Aviv Museum of Art, the Israel Philharmonic Orchestra etc.

Yona Ettinger was always a deeply committed supporter of cultural and educational activities in Israel: The America-Israel Cultural Foundation, the Israel Philharmonic Orchestra, Tel Aviv University, the Nahum Goldman Museum of Diaspora, the Tel Aviv Museum of Art, the Ruben Music Academies in Jerusalem and Tel Aviv, and many other organizations.

For many years Yona Ettinger was a close friend of the Cameri Theatre and was involved in all aspects of its activities. Members of the Cameri, both as a group and as individuals, could always rely on his friendship.

In 1961, when the Cameri moved to its location on Dizengoff Street, Yona Donated the curtain for the new stage.

Let us raise the curtain in memory of a true friend of the Cameri Theatre.

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרוייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרון אירופה המכובד, ה-UTE, בבנייתו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

י"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה
חיימוביץ רותי, לנדאו ליאורה, רביד נאווה
חוזנברג ריקי - גזברית כבוד
יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

אבידן בריר אדלר וראובן בריר אהובי יגאל אור תיאודור אחיטוב אורינבסקי אורה אונגר יעל רומי אילין שרה איל אורקה אלאלוף שרה אלאלוף אילנה ארבל עדנה אלחנני איטה אלקון עידית אלרואי הנית אלר'ן גל ומישל ארליך מירה וגורא אראל אסנת ועמי ארקין דוריס ומורי ברנבוים צביקה ובטלי בוקשפן נורית בלומנטל נעמי בלום ליאורה ומאיר בהר יוסי ועירית בנק לאומי ברטפלד אסי ברק אהרון ואלישבע בר און איתן גבריאלי עדנה גולדנברג אורה גור אלן	גייגר מיכה ושרה גלר אתי גלר עופר גרוס צביה ויוסי גרתות נעמי גורף עדי ועמיר גרונצקי ושות' עורכי דין דנקנר אורלי המבורגר יאיר ואילנה הורביץ דליה זולובק מרים זמיר רינה ויצחק זריפוס בנק זרביצקי יוסי זרביצקי ונית חכמי קנפער ניצה חכמי יוסי חן אריה ופסיה חולדאבני נירה טייק עירוניה טלר גרדען טייק יהודית והנרי ים שחור מנחם ונעמי ירון צילה וגורא יפו עליזה כהן אלי ואיילה כהן פניו ופנינית כרמל שוש כרמי דוטה לבנטל חיה	לוי גיטה ליאון אמנון ומלכה ליבאי דוד לנדאו ליאורה ואלי לנדסברג דיתי ואלכס לנדסברג יובל ומאי לסט רותי וגבי מושקט דורית ויורם מיכאלי סילבי מיתר עפרה מיתר מירה ורון מלמד דליה מנורה מנטחים מנור נורית ויואב נתנאל עגני ועוזי סאמט חיים וורדה סגול טובה וסמי סטיבה אורה ואיתן סדן שמחה ובת עמי עזריאלנט איה עופר רותי פדני ענת וראובן פדרמן ליאורה ומיכאל פלדמן איה וזאב פלבר אביבה פרלוק אורנה ודר' חיים פרופר גד ואתי פרייס נורית פרנקל שלומית צור אורנה ומשה	קונדה ציפי ואפרים קריב נילי קז ישראל ונילי קצין יהודית רט הדה ושמואל לנדסברג דיתי ואלכס לנדסברג יובל ומאי לסט רותי וגבי מושקט דורית ויורם מיכאלי סילבי מיתר עפרה מיתר מירה ורון מלמד דליה מנורה מנטחים מנור נורית ויואב נתנאל עגני ועוזי סאמט חיים וורדה סגול טובה וסמי סטיבה אורה ואיתן סדן שמחה ובת עמי עזריאלנט איה עופר רותי פדני ענת וראובן פדרמן ליאורה ומיכאל פלדמן איה וזאב פלבר אביבה פרלוק אורנה ודר' חיים פרופר גד ואתי פרייס נורית פרנקל שלומית צור אורנה ומשה
---	---	---	--

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: בן עמי עינב
סגן יו"ר: אמנון דיך
אסתי אפלבוים פולני, יוסי שחק, שלי חושן, אלון צדוק

מזכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: משה קפטן | סמנכ"ל: בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מנהל רכש, פרסום וע. מזכ"ל: יניב איתן
מנהלת מחלקה אמנותית ומלחמה: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, שלומית אדר, אלנור אהרון, נירית אהרוני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה און, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגרדסט, אוראל איזיקל, אניטל אלבחר, נדיר אלדד, נצר אלוני, שפי אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור-אגמון, אהרון אלמוג, רונית אפל, ליאת אקטע, דפנה ארמונו, זוהר בדש, עמוס בוארון, ריקי בליך, אפרת בן-צור, אורי בנאי, עידו ברטל, אלדר ברטמן, מיכל ברנד, דוית גביש, מרים גבריאלי, עמית גיל, לימור גולדשטיין, רבקה גור, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, תום גרציאני, מורדי גרשן, נמרוד דגן, אמיר דדון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, רוני דלומי, אורי הוכמן, רוברט הניג, אמנון ולף, אלנור וייל, דניאל ורטהיים, גיא זו-ארץ, עמית זיתון, ניר זליחובסקי, סיגי חזמה-פריצקר, דניאל חסין, הגר טישמן, נטע טרוים, דנה ידלין, בן יוסיפוביץ, שחר ישי, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, תימור כהן, לילך כספי, יחזקאל לזרוב, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, חנה לסלאל, אלכסה לרנר, אוראל מאור, קובי מאור, תות מולאור, טל מוסרי, הראל מורד, רינת מטטוב, רוי מילר, מאי מלר, סיון מסט, מירי מסיקה, אור משיח, גיל משען, הראל סקעת, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, דוריס נמני, דניאל סגל, שחף סגל, הילה סורג'ון, עמי סמולרצ'יק, רוני סתיו, נורמן עיסא, רוברטו פולק, רובי פורת-שובל, מיי פיינגולד, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פני קדרון, אבי קושניר, נוהר קורן, דבורה קינר, רותם קינן, טל קלאי, גלעד קלטר, מיקי קם, ליא קניג, סטיאנה קנליס-אוליייר, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רגב, אורנה חוטברג, שחר רז, דב רייזר, פולי רשף, מתן שביט, יגאל שדה, חנן שורצברג, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תובל שפיר, מיכל שפירא, תומר שרון, נלי תגר

השחקנים הוותיקים:

ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, חולף ברין, מרים זוהר, שמאל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

תרגום בהצגות: תטא שירותי תרגום לתיאטרון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
מנהל ייצור: איתן סיביליה
עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה
מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלית, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דרור מנדלסון, גיא פיילר, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שתאת, עידו אהרונוסון, עמית אלעד, דרור אלפרן, אליהו ברונה, אדי גבאי, יריב דהן, מארק וובר, נעם יוסמן, יתם חייקין, דניאל יונס ביודלני, אברהם ימחרן, גל כהן פריא, גולן כפיר, דוד מאייר, עמית שקד, אלעד פז, בנימין קוגן, מרק קיריס, אור קירש, אורן רוזן-דהן, גולן שקד, תמיר שרון, ליעד רוזנבלום
גבר: הני סלם
מחלקת תאורה: יורק אורושר, ליעוז גזין, דימיטרי חייט, ראובן יצחק, דימיטרי ירשקין, רונן צור, יוסי רווח, חזי שלמה, דימיטרי גורביץ', גידי כהן, אבי פקלר
עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממה
מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: לאוניד פול
תפעול קול: דפנה ביאליסטוק, עידו ברק, שלמה גילר, סאשה דולגוב, מורן דוידאן, תמיר הראל, אביטל וייס, אהוד רוטנו, שי זר, דן זיודקביץ, רועי חוביאן, אריאל מוקמל, יואל פלטינק, איילון פרי, איתי שטיגמן, עידן ששוני
מנהלת מחלקת ייצור אבזרים:
טלי זליגמן-שטוקהמר
ייצור אבזרים: יטלי רוזנפט, ג'ניה קפיצקי, מיכל רואף
מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות: אסנת שניא
פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, עדי ביבר, מירב בר נתן, עינב זינשטיין-קרון, נדיה סמורגון, נטליה סוקולוב, קוסטי צ'באנה
מנהלת מתפרה: לינה קלרין
תפירה: ואדים לוין, לודמילה קוזלוב
מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות: אפרת כהן
מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:
אינה אבגוסטובריס, עופרה אדרי, בר בן אהרון, אלה בן חיים, רחלי בן שמעון, אלה בקר, מירי ברכה, מועה דותן, איהודה ויינר, נטלי לוגסי, אבי לוזי, רותם מאק, ג'טה מילר, ליאת עטר, אברהם פפן, שרון צימרון, רחל צמח, אלכס קוממן, סילביה קלקשטיין, אורית קמפלר, מיכל רואף, יטלי רוזנפט, שירי גוליאט, רותם ראובן גוליאן
מייסדת ארכיון הבימה ואתר ארכיון הבימה:
חני זליגסון
אחראי ארכיון: רמי סמו
ארכיון הבימה פתוח לקהל בימים:
א' 10:00-12:00, ג' 14:00-8:00, ה' 10:00-18:00
טלפון: 03-5266720
מייל: archive@habima.org.il

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266677, קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.co.il

מודעות: מוליס שיווק - 03-5161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנון, האחריות על המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

ואלו מסעות התיאטרון הקאמרי בעולם 1995-2017 עשרים שנות

שמת ההצגות לפי סדר הא־ב'

"אשכבה"

מאת ובבימוי: חנוך לוין

- יוון**, התיאטרון הלאומי של אתונה, מאי 2000 – ביקור ראשון של אשכבה בחו"ל. פעם ראשונה בה תיאטרון ישראלי מופיע בעברית ביוון – שתי הצגות.
- גרמניה** - תערוכת אקספו 2000 - הנובר בית האופרה הגדול של בראשווינג יולי 2000 – שתי הצגות
- הונגריה** - פסטיבל תיאטרוני אירופה, אולם התיאטרון קטונה יווף בודפשט, נובמבר 2000- שתי הצגות.
- פולין** - התיאטרון העירוני של וארשה, הדרמטיצ'ני, ורשה, מאי 2001 – חילופי הצגות עם התיאטרון הקאמרי – שתי הצגות.
- גרמניה** - תיאטרון פרייה פולקסיניה, ברלין, נובמבר 2001 – במסגרת שבוע התרבות היהודית בברלין – שתי הצגות.
- רומניה** -טיביו - פסטיבל טיביו הבינ"ל לאומניות הבמה, טיביו יוני 2004 ובנוסף, התיאטרון הלאומי של רומניה,בוקרשט 2004, במעמד נשיא רומניה – מר אליסקו – הצגה אחת..
- סין** – במסגרת פסטיבל צ'יבו, התיאטרון הלאומי של בייג'ין, ספטמבר 2004 – הופעה ראשונה של תיאטרון ישראלי בסין – ארבע הצגות
- טורקיה** - התיאטרון הלאומי של אנקרה, בית האופרה של איסטנבול, פברואר 2006 – פעם ראשונה בה תיאטרון ישראלי מיצג בטורקיה. שתי הצגות.
- סין** - תיאטרון העם בבייג'ינג, מארס 2006 – חמש הצגות.
- צ'כיה** - פסטיבל אומנויות הבמה הבינ"ל, בעיר ראדק-קרלובה יוני 2007 – שתי הצגות.
- סין** - המרכז התיאטרוני הביצה 2012 במסגרת 20 שנה ליחסים הדיפלומטיים בין ישראל לסין – שלוש הצגות (כיצר טייאמין בבייג'נג).
- רוסיה** – פארם – פתיחת פסטיבל התיאטרון הבינ"ל 2011 – שתי הצגות.
- סין** - בייג'ינג, ספטמבר 2017

"אורזי מזודות"

מאת: חנוך לוין. בבימוי: אודי בן משה.

סין – בייג'ינג, תיאטרון העם 2013 – שתי הצגות.

אלקטרה

מאת: סופוקלס

בימוי: כפיר אזולאי

פאפוס, ניקוסיה קפריסין
פסטיבל בינלאומי לדרמה יונית עתיקה 2 הצגות יולי 2015

"אנטיגונה"

מאת: סופוקלס. בימוי ועיבוד: חנן שניר.

קן-פרודוקציה עם התיאטרון הלאומי הבימה.

- קפריסין** - פסטיבל בינלאומי לדרמה יונית עתיקה, האמפי העתיק של פאפוס 2008
- טייוואן** - התיאטרון הלאומי ע"ש צ'אנג קוי שק, טייפה, אפריל 2008 – פעם ראשונה בה תיאטרון ישראלי מופיע בטייוואן – שתי הצגות.
- יפן** – הפסטיבל הבינ"ל לתיאטרון במרכז לאמנויות הבמה, שיוואקה 2008 – שלוש הצגות

"בצהרי יום" – הצגת יחיד של יפתח קליין

מאת: אריה שגב בימוי: שמואל ילודיני

- ארה"ב - ניו יורק - פסטיבל Israel non stop ב-JCC מנהטן, פברואר 2006 במסגרת שבועי ישראל.
- אוקראינה** - פסטיבל Kiev Top Fest קייב, מאי 2006
- פולין** – פסטיבל בינלאומי לאמנויות הבמה, לודז' אוקטובר 2006
- גרמניה** - פסטיבל THESPIS להצגות יחיד בקיל, נובמבר 2006 – ההצגה זכתה במקום הראשון.
- גרמניה** - שבוע תרבות ישראל, תיאטרון אולם, אפריל 2008
- גרמניה** - פסטיבל תיאטרון היידלברג, אפריל 2010

"גורודיש"

מאת ובבימוי: הלל מיטלפונקט

ארה"ב - ניו יורק, הפסטיבל הבינלאומי בברוקלין אקדמי אוף מיוזיק BAM מאי 1995 – שתי הצגות.

בנוסף נערך בתום הצגת הבכורה אירוע התרמה של אגודת ידידי הקאמרי בניו יורק במעמד הרמטכ"ל דאז, רב אלוף אהוד ברק.

"גנטו"

מאת: יהושע סובול. בימוי: עמרי ניצן.

הונגריה – בודפשט התיאטרון הלאומי "ויקסנהאוז" – במסגרת ציון 60 שנים לנירוש יהודי הונגריה למחנות המוות 2014 – שתי הצגות.

"המלט"

מאת: ויליאם שייקספיר. במאי : עמרי ניצן

- פולין** - פסטיבל שייקספיר הבינ"ל בגדנסק, אוגוסט 2005 – שלוש הצגות.
- במעמד נשיא פולין לשעבר, לך ולסנה ובמעמד שגריר ישראל בפולין
- רומניה** - פסטיבל שייקספיר הבינ"ל, התיאטרון הלאומי (ציאנל) בוקרשט, מאי 2006 – במסגרת המופע תרגום לעברית. במה על במה – שלוש הצגות
- ארה"ב** פסטיבל שייקספיר בווישניגטון DC, מארס 2007 – כחלק מפסטיבל שייקספיר הבינ"ל הנתרך בקנדי סנטר. ההצגה נערכה בתיאטרון Signaturen. המלט היא ההצגה שחנכה את המבנה החדש במקום – חמש הצגות.
- ארה"ב** - קליבלנד פלייהאוס, אוהיו מאי 2008 – ארבע הצגות.
- סין** – פסטיבל שייקספיר הבינ"ל בשנחאי, מרכז האומנויות של שנחאי, מארס 2009 - שלוש הצגות
- רוסיה** – במסגרת פסטיבל שייקספיר הבינ"ל תיאטרון האומות, מוסקבה, אוקטובר 2009 – שלוש הצגות.

"האב"

מאת: אוגוסט סטרינדברג. בימוי: יוסי פולק.

Poland – the four fest, Lodge September 2007

פולין - פסטיבל ארבע תרבויות, לודז', ספטמבר 2007 – שתי הצגות

"הארץ המובטחת"

מאת: ז'אן קלוד גרימברג. בימוי: שארל תורג'מן (בצרפת)

צרפת - תיאטרון הרואנד פואה בפאריז, מארס 2009 – כחלק מחילופי הצגות עם ה־Rond Point
התיאטרון הממוקם בשאנז – אליזה – הפקה משותפת של הקאמרי והרונד פואה-5 הצגות בתל אביב.

"הדיבוק" - אנסמבל עיתים בשיתוף התיאטרון הקאמרי. מבוסס על מחזה מאת ש. אנסקי בביומי רנה ירושלמי

- הולנד** – כרוניגן פסטיבל אמנויות הבמה 2009 – שתי הצגות
- צ'כיה** – הפסטיבל הבינלאומי בתיאטרון הלאומי פראג – שתי הצגות
- גרמניה** – דרדן (קופרדוקציה) 2011

"הכיתה שלנו"

מאת: טדיאוש סלובודז'אק בימוי: חנן שניר. מקדוניה

– אוחריז', ביטולה, סקופיה – שלוש הצגות שונות.

אלבניה - טיראנה – הצגה אחת.

מונטנגרו – פודגוריצה – הצגה אחת.

סרביה - בלגרד – הצגה אחת.

"המורדים"

מאת: עדנה מזי"א. בימוי: עמרי ניצן

גרמניה – רנקפורט, אפריל 2001. במסגרת חילופי הצגות עם התיאטרון העירוני של פרנקפורט – שאושפלהוז – שתי הצגות.

"השיבה לחיפה"

מאת: רסאן כנפאני. עיבוד לבמה: בועז גאון. בימוי: סיני פתר.

ארה"ב – וושינגטון די. סי. 2011, במרכז התיאטרון יהודי JCC. התיאטרון הקאמרי התארח למשך 14 הצגות .

"ויאמר וילך" – אנסמבל עיתים בשיתוף התיאטרון הקאמרי.

עפ"י: התנ"ך ובבימוי: רנה ירושלמי

אוסטרליה – פסטיבל אדלייד 1998

ארה"ב – וושינגטון די.סי. 1998

גרמניה – המבורג, מינכן, דיסלדורף 1998

גרמניה – ברלין,פסטיבל ברלין יוני 1999

אנגליה – לונדון, יוני 1999, פסטיבל התיאטרון הבינלאומי

ארה"ב – סאן פרנסיסקו, יולי 2000

"וישתחו. וירא" – אנסמבל עיתים בשיתוף התיאטרון הקאמרי.

מאת ובבימוי: רנה ירושלמי

גרמניה – המבורג 1998, 1996 – פסטיבל התיאטרו הבינלאומי.

"יעקובי וליידנטל" –

מאת: חנוך לוין. בימוי : יוסף כרמון

(על פי הבימוי המקורי של חנוך לוין.)

פולין - פסטיבל לודז' לאומנויות הבמה, לודז', נובמבר 2005 – שתי הצגות.

"מיתוס" – אנסמבל עיתים בשיתוף עם תיאטרון הקאמרי

מאת: עפ"י היוונים. בימוי: רנה ירושלמי

ארה"ב – ניו יורק, פסטיבל הקיץ, לינקולן סנטר. יולי 2003

נובמבר-1993ארה"ב-ניו יורק

"נעמי"

מאת: רובי פורת שובל. בימוי: זכריה טובי

ארה"ב – הצגה אחת בילינ' גייט, ניו יורק .

הצגה אחת בסטננופ הוטל: במעמד הגברת לאה רבין – אירוע התרמה.

יוני 1994 – ניו יורק.

יוני נ'יסד. – הצגה אחת.

דטרויט. – הצגה אחת.

וושינגטון - שגרירות ישראל – הצגה אחת.

פברואר 1995 – סיבוב בארה"ב

אוקטובר 1994 פילדלפיה.

פברואר 1995: לוס אנג'לס – הצגות בערב התרמה לנשים מוכות ובאוניברסיטת לוס אנג'לס

סאן פרנסיסקו: אוניברסיטת סנטה ואוניברסיטת ברקלי, אוניברסיטת סאן פרנסיסקו ומרכז הקהילה היהודית.

מאי 1995 ניו יורק-פתיחת תערוכת האקספו.

נובמבר 1995:מיאמי, ננסויל, אורלנדו, וושינגטון, ורג'יניה, ניו יורק-לינקולן סנטר

אנגליה – נובמבר 1994 - פסטיבל מנצ'סטר.

בלגיה - דצמבר 1995 - פסטיבל השלום.

ארה"ב - אפריל 1996 - שיקגו, לוס אנג'לס.

"נשות טרויה"

עפ"י אוריפידס. בימוי יוקיו נינאגואה.

יפן – קו – פרודוקציה ישראל – יפן, התיאטרון הקאמרי עם תיאטרון המטרופולין טוקיו, במסגרת ציון 20 שנה ליחסים הדיפלומטיים ישראל-יפן, דצמבר-ינואר 2013-2012.

טוקיו – אחת עשרה הצגות

תל אביב, הקאמרי – שמונה הצגות.

"סטמפוני"

עפ"י שלום עליכם. עיבוד וביומי: עדנה מזי"א ויחזקאל לורב.

הודו – ניו דלהי 2012 – התיאטרון הישראלי הראשון שמופיע בהודו. ההופעה במסגרת חגיגות 20 שנה ליחסים הדיפלומטיים בין הודו לישראל. שתי הצגות במסגרת פסטיבל אומנויות הבמה של הודו.

"סיפור משפחתי"

מאת: עדנה מזי"א. בימוי: עמרי ניצן.

גרמניה - התיאטרון העירוני של היידלברג, בבון שאושפילהאוס ובתיאטרון הלאומי של ואימר, אפריל 1997. שלוש הצגות בשלוש ערים שונות.

סיראנו דה ברז'רק

מאת: אדמון רוסטאן

בימוי: גלעד קמחי

בייג'נג 3 סין הצגות אוגוסט 2015

"עד ראהי"

מאת: יהושע סובול. בימוי: פאולוס מנקר

גרמניה - פסטיבל היידלברג, הפסטיבל הבינלאומי לאומנויות הבמה, היידלברג מאי 2005

פסטיבל וייסבאדן הבינ"ל לתיאטרון 2005

שטוטגארט – התיאטרון העירוני.

המבורג – טאליק תיאטר – התיאטרון העירוני.

"פילונטר":

"פילונטר"

מאת: יעל רונן בשיתוף השחקנים. בימוי: יעל רונן

- דרום אפריקה** - פסטיבל קייפטאון לאומנויות הבמה, מארס 2006 – פעם ראשונה שתיאטרון ישראלי מופיע בדרום אפריקה.
- גרמניה** - פסטיבל בינלאומי לאמנויות הבמה בוויסבאדן, מאי 2006
- דיסלדורף שאושפילהאוס,מאי 2006
- גרמניה** - פסטיבל סיאול לאומנויות הבמה אוקטובר 2006 - פעם ראשונה שתיאטרון ישראלי מופיע בדרום קוריאה.
- גרמניה** - התיאטרון העירוני של דרדן, מארס 2007
- פסטיבל FIND בשאובינה, ברלין, מארס 2007
- רומניה** - התיאטרון הלאומי של בוקרשט, מאי 2007 – הפסטיבל הבינ"ל של בוקרשט.
- ספרד** - פסטיבל לאומנויות הבמה, סלמנקה, יוני 2007 – שתי הצגות
- גרמניה** - פסטיבל לאומנויות הבמה, לודז'ינגסהפן, אוקטובר 2007 – שתי הצגות
- גרמניה** - שבוע תרבות ישראל, התיאטרון באולם, אפריל 2008 – שתי הצגות
- בריטניה** – הברביקן סנטר, לונדון פברואר 2009 – שש הצגות.

"פליישר"

מאת: יגאל אבן אור. בימוי: עמית גזית.

ארה"ב – ניו יורק, פסטיבל הבינלאומי בברוקלין אקדמי אוף מיוזיק BAM מאי 1995

"צחוק של עכברוש"

מאת: נאווה סמל ואלה שריף. בימוי: עודד קוטלר

- פולין** - התיאטרון העירוני של וארשה, דרמטיצ'ני, מאי 2006 – שתי הצגות
- רומניה** - פסטיבל טיביו לאמנויות הבמה, יוני 2008
- רומניה** - התיאטרון הלאומי של בוקרשט, יוני 2008

"קומדיה של טעויות"

מאת: ויליאם שייקספיר. בימוי: עמרי ניצן.

הונגריה – בודפשט התיאטרון הלאומי של בודפשט,ויקסנהאוז אפריל 1997

אוסטריה – וינה בורגתיאטר, וינה,אפריל 1997

"רצח"

- איטליה** - פסטיבל פארמה הבינ"ל, אוקטובר 1998 – במסגרת חגיגות 50 שנה למדינת ישראל.
- גרמניה** – היידלברג – התיאטרון העירוני. בון – שאושפילהאוס. ויימאר – התיאטרון הלאומי.

ספטמבר 1999 – שלוש הצגות בשלוש ערים.

"שיינדלה"

מאת: אמנון לוי רומי דנון. בימוי: רמי דנון.

ארגנטינה - תיאטרון סן מרטין, בואנוס איירס נובמבר 1995
מסרת המסע: הרמת המורל לאחד שני הפינועים הקשים כנגד הקהילה היהודית ושגרירות ישראל בבואנוס איירס.

היותמה הייתה של ראש הממשלה המנוח יצחק רבין ז"ל. אורנה פורת יוצאת במסע הסברה ויח"צ של 10 ימים בארגנטינה בגרמנית, יידיש ואנגלית. בנוסף מתארחת משלחת הקאמרי במשכן נשיא ארגנטינה, קרלוס מנם ומתקבלת על ידי הנשיא כמחווה מיוחדת לקאמרי ולמשפחת רבין.

"אשה בורחת מבשורה"

עפ"י ספרו של **דוד גרוסמן** | מחזה וביומי: **חנן שניר**

ארה"ב ניו יורק פסטיבל לינקולן סנטר יולי 2017

פתאום דפיקה בבלת עפ"י סיפורים של **אתגר קרת**

הבמה, היידלברג תיאטרון קלריס סמית' וניו יורק באקדמיה למוסיקה BAM דצמבר 2017

סוס אחד נכנס לבר עפ"י ספרו של **דייד גרוסמן**

סלובקיה ברטיסלבה בתיאטרון הלאומי

קרואטיה זאגרב בתיאטרון Z/K/M ינואר 2018

GIGI משיקה את הדור החדש של חומצה היאלורונית הממלאת קמטי הבעה תוך ימים

- משלב 4 פטנטים בינלאומיים
- מעניק נפח, מילוי ומיצוק לקמטי הבעה.
- תוצאות נראות לעין תוך ימים!
- יעילות לטווח ארוך בזכות מנגנון שחרור איטי
- שימוש בחומרי גלם אורגניים בעלי תו תקן אירופאי

3D HYALU FILL

60 GIGI Anniversary

www.gigi.co.il

מוצרי מעבדות GIGI ניתן להשיג רק לאחר אבחון והתאמה אצל קוסמטיקאיות וקליניקות מוסמכות בלבד.

עור יבש במיוחד זקוק לטיפול מיוחד

Crema®

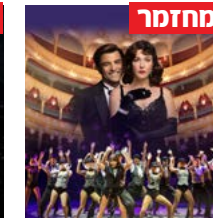

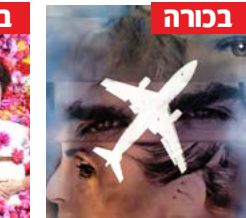

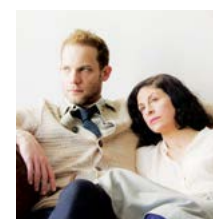

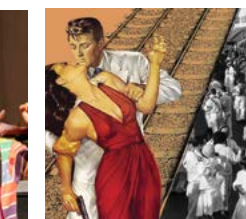

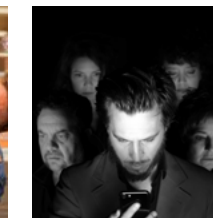
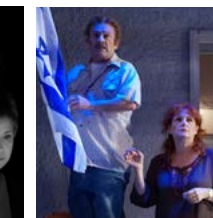

סדרת קרמה לחות מוגברת לעור יבש במיוחד

המים החמים נעשים לגוף, אך מיבשים את העור. לכן יצרנו בשבילך את **קרם הרחצה לחות מוגברת**, שמעשיר את העור בלחות **כבר בזמן המקלחת**.

לאחר הרחצה מומלץ להשתמש גם ב**קרם גוף לחות מוגברת**, לתוספת רכות ולחות ל-24 שעות.

✓ עשיר בלחות להזנה עמוקה ✓ מועשר בחמאת שיאה ✓ מתאים לעור רגיש

מוצרי קרמה לחות על בעלי חיים | www.crema.co.il

 מחזמר פשוט לאהוב	 בכורה ציד המכשפות	 מחזמר מצחיקונת	 בכורה החומה רבה על לא דבר	 בכורה טרור
 החדר האחורי	 תמונות סחיי נישואין	 סוס אחד נכנס לבר	 אגדת דשא	 המורדים
 איסמעיליה	 שלוש אחיות	 אויב הציבור	 הזאבים	 פתאום דפיקה בדת
 הכיתה שלנו	 יהודים רעים	 קרום	 על האש	 אשה בורחת מבשורה
 הרטיטי את ליבי	 אשכבה	 עוז לי גוז לי	 כטוב בעיניכם	 רשיון לחיים

עשו מנוי להצגות הטובות ביותר בישראל 1-700-707-990

ההצלחות הממשיכות

תמונתו של דוריאן גריי
 עפ"י אוסקר ויילד
 עיבוד ובימוי יחזקאל לזרוב

LOVE LOVE LOVE
 מאת מייק ברטלט
 בימוי: משה קפטן

סיפור האבה בשלושה פרקים
 מאת הארווי פיירסטין
 בימוי: נתן דטנר

הצמה של אבא
 מאת אמנון לוי ורמי דנון
 בימוי: רוני פינקוביץ'

לבד בברלין
 עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
 מאת שחר פנקס
 בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט
 עפ"י ש"י עגנון
 מאת שחר פנקס
 בימוי: שיר גולדברג

עלובי החיים
 מחזמר מאת אלן בובלי
 וקלוד-מישל שנברג
 בימוי: משה קפטן

קורילונס
 מאת ויליאם שייקספיר
 בימוי: עירד רובינשטיין

אשה בורחת מבשורה
 עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
 מאת חנן שניר ובימוי

מה עושים עם ג'ני?
 מאת דר. ויילד
 בימוי: הלל מיטלפונקט

משפחה עליזה
 מאת חן קלארק וסם בובריק
 בימוי: נתן דטנר

פתאום הגיע סתיו
 מאת אריק קובל
 בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו
 מאת טדיאוש סלובוד'אנק
 בימוי: חנן שניר
 בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי
 מאת יצחק נבון
 בימוי: צדי צרפתי

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

פרטואר הבימה

התקווה
 מאת רוני פינקוביץ'
 ובימויו

הרפתקאות דוד אריה
 הצגת ילדים
 מאת ניצן לוי
 בימוי: רועי שגב

המורדים
 מאת עדנה מז"א
 בימוי: משה קפטן

עושה כרצונו
 מאת מוטי לרנר
 עפ"י ספרה של אסתי וינשטיין
 בימוי: איה קפלן

סימני דרך
 מאת אורן יעקבי וגורא הלום
 בימוי: משה קפטן

אמא אמרה שאסור
 מאת שרלוט קיטלי
 בימוי: אתי רזניק

מיכאל קולהאס
 מאת ג'יימס סונדרס
 עפ"י היינריך פון קלייטסט
 בימוי: אילן רונן

פילומנה
 מאת אדוארדו דה 'פיליפו
 בימוי: רוני פינקוביץ'

שייקספיר מאוהב
 עפ"י תסריט מאת
 מארק נורמן ותום סטופרד
 עיבוד לבמה: לי הול
 בימוי: משה קפטן

פרידה
 יצירה לתיאטרון מחול
 מאת אביחי חכם

1984
 מאת ג'ורג' אורוול
 עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
 בימוי: עירד רובינשטיין

שלוש אחיות
 מאת צ'כוב
 עיבוד ובימוי: חנן שניר
 בשיתוף התיאטרון הקאמרי

ורסאצ'ה שם זמני
 מאת מיכל אהרוני
 בימוי: אלון טיראן

בעלה של אשתי
 מאת מירו גאברן
 בימוי: רועי שגב

אין סוף
 מאת ניק פיינ
 בימוי: מירי לזר

בראבו

בנק הפועלים חוגג עם התיאטרון הקאמרי 74 שנות יצירה
אנו גאים לתרום לאמנות הבמה בישראל במסגרת פעילותנו למען הקהילה